

Lumea după Eufrosin

„Binefacerile” alimentației și medicinei moderne

Posted on 23 iulie, 2018 by Eufrosin

i

3 Votes

PARTEA I (<http://www.catacombeleortodoxiei.ro/index.php/stiri/133-arhiva-revistei/cuprins/252-stiri-nr-84#1>).

Otrăvirea apei potabile

Controlarea comportamentului uman prin dopare cu diverse substanțe prezente în apa potabilă

PARTEA A II-A (<http://www.catacombeleortodoxiei.ro/index.php/stiri/133-arhiva-revistei/cuprins/252-stiri-nr-84#2>).

Otrăvirea hranei

Probleme legate de utilizarea aditivilor alimentari. Efectele pe termen lung

Lipsa de etică

Alături de alimente, produsele cosmetice

Urmări fără precedent: creșterea vertiginoasă a numărului de alergii, modificări grave ale proceselor fiziologice normale din organismul uman, vătămări ale creierului

O metodă ‘aparte’ de procesare a alimentelor: iradierea

Ce riscuri implică iradierea alimentelor

PARTEA A III-A (<http://www.catacombeleortodoxiei.ro/index.php/stiri/133-arhiva-revistei/cuprins/252-stiri-nr-84#3>).

Ce sunt organisme modificate genetic ?

Care sunt rezultatele practice ale acestor tehnici de inginerie genetică ?

Cine se ocupă de producerea de organisme modificate genetic

PARTEA A IV-A (<http://www.catacombeleortodoxiei.ro/index.php/stiri/133-arhiva-revistei/cuprins/252-stiri-nr-84#4>).

Patentarea organismelor vii și monopolul crescând asupra alimentelor de bază

Asigurarea perpetuării unor astfel de organisme modificate genetic pe piața mondială

Cultivarea organismelor modificate genetic la nivel mondial

PARTEA A V-A (<http://www.catacombeleortodoxiei.ro/index.php/stiri/133-arhiva-revistei/cuprins/252-stiri-nr-84#5>).

O recenzie a cărții *Semințele distrugerii: agenda secretă a manipulării genetice* sau despre efectele și interesele din spatele alimentelor modificate genetic

Alimente modificate genetic: un experiment asupra maselor

Washington-ul lansează Revoluția genetică

Manipularea datelor

Planul Rockefeller pentru industria agricolă

Reducerea drastică a populației

PARTEA A VI-A (<http://www.catacombeortodoxiei.ro/index.php/stiri/133-arhiva-revistei/cuprins/252-stiri-nr-84#6>).

Frăția morții

Subterfugiul „hranei pentru pace”

Agro-industria devine globală

Fuziunea dintre monopolul farmaceutic (Big Pharma) și cel alimentară (Big Food)

Mâncarea este putere

PARTEA A VII-A (<http://www.catacombeortodoxiei.ro/index.php/stiri/133-arhiva-revistei/cuprins/252-stiri-nr-84#7>).

Dând frâu liber semințelor modificate genetic: începutul unei revoluții în producția mondială de hrană

Irak primește semințele americane ale democrației

Plantând „Grădina deliciilor pământești”

Controlul populației: ‘terminatori’, ‘trădători’ și semințe de porumb contraceptive

Panica gripei aviare și puii modificați genetic

Armageddon-ul genetic: ‘terminatori’ și patente pe porci

PARTEA I

Trăim într-o lume guvernată tot mai mult de principii anti-creștine, care stau la baza intereselor și Țelurilor organizațiilor internaționale dornice să-l transforme pe om într-un robot și să-l supună din toate punctele de vedere.

Pe zi ce trece, libertatea omului este pusă sub semnul întrebării, fiindcă tot mai multe constrângeri, văzute și mai puțin văzute, se abat asupra lui. Rătăcind în hățișul ideologiilor și filozofiilor de tot felul, bâjbâind în întunericul care-l înconjoară, el este vânat de cei care-i pândesc pașii și îi întind momeli otrăvite. Astfel de nade Țintesc să-i otrăvească încontinuu atât hrana sufletească, cu gunoaiele și resturile putrede ale filozofiilor păgâne și ale tuturor aberațiilor lumii contemporane, cât și hrana trupească cu gunoaiele născocite în acest veac viclean.

În ce privește cel de-al doilea fel de otrăvire, prin hrana trupească – care a urmat un curs asemănător învățăturii, devenind tot mai artificială –, cantitatea de informații existente astăzi depășește orice imaginație. Cu toate acestea, de cele mai multe ori, acest tip de informații este sau luat în derâdere fiind etichetat ca ‘neștiințific’, sau discreditat ca aparținând unor teorii ale conspirației. În plus, în acest ocean de date și informații, este greu de înotat și de dobândit o imagine de ansamblu asupra fenomenelor ce le guvernează. Noi doar am încercat să aruncăm o privire ...

Otrăvirea apei potabile

Odată cu dezvoltarea industriilor chimice, mediul înconjurător a început să fie amenințat de deșeurile și produsele obținute – sute și mii de substanțe toxice, cu efecte nebănuite asupra florei și faunei, ca și asupra omului. De exemplu, agenția de știri *Associated Press* a realizat o investigație în Statele Unite ale Americii cu privire la eliberarea de reziduuri chimice în apa potabilă. Deși oficialii federali și din

industrie au afirmat că nu pot evalua cantitatea de produse farmaceutice deversate de producătorii americani deoarece nimeni nu controlează acest proces, agenția a întocmit o analiză riguroasă a dosarelor federale pe o perioadă de 20 de ani.

În urma acestei anchete a ieșit la iveală că producătorii americani de chimicale, inclusiv marii producători de medicamente, au eliberat legal cel puțin 122.900 tone de produse farmaceutice în apele care constituie adesea sursa de apă potabilă – o contaminare pe care guvernul federal a ignorat-o complet. În această cantitate, au fost identificați 22 de compuși care apar pe 2 liste: una a Agenției pentru Protecția Mediului (Environmental Protection Agency, EPA), care îi monitorizează ca substanțe chimice deversate în mod legal în râuri, lacuri și alte ape, și alta a Administrației pentru Medicamente și Alimentație (Food and Drug Administration, FDA), care clasifică aceleași substanțe ca ingrediente farmaceutice active, cu efecte asupra omului. Printre cei 22 de compuși se numără: fenol și peroxid de hidrogen (92% din cantitate), hidrochinonă, compuși nicotinici, tetraciclină (antibiotic), codeină (alcaloid din opiu, folosit ca analgezic și sedativ), warfarină (otrăvă pentru șoareci, pesticid, dar și anticoagulant și inhibitor al plantelor și animalelor acvatice), anti-convulsive, stabilizatori psihici și hormoni sexuali. Evident, unele din aceste substanțe sunt toxice pentru floră, faună și om, iar altele – în funcție de concentrația în care se află în apa potabilă – au efecte dintre cele mai variate asupra sănătății fizice și mentale a omului.

Datele nu indică cu precizie cât din cele 122.900 tone provin de la producătorii de medicamente versus alți producători din domeniul industriei chimice; de asemenea, valorile reprezintă o subestimare masivă din pricina dezinteresului manifestat de oficialități față de acest fenomen. Până în prezent, marile firme de medicamente au negat că procesul lor de producție contribuie semnificativ la ceea ce se regăsește la nivelul apei potabile. Similar, serviciile publice susțin că apa potabilă este sigură, iar majoritatea orașelor și furnizorilor de apă nu realizează teste pentru acest gen de substanțe. De asemenea, cercetătorii, medicii și EPA afirmă că nu există riscuri confirmate asociate cu consumul de cantități infime de medicamente existente în apa potabilă (n.r.: toate aceste afirmații vin în contextul în care în ultimii 30 de ani au existat procese celebre, cu sute de persoane care au depus mărturie că au fost afectate din punct de vedere medical din pricina apelor contaminate cu tot felul de reziduuri chimice).

În pofida acestor asigurări ale oficialităților, unii cercetători afirmă că oriîncotro s-ar uita, vor găsi apă contaminată cu produse farmaceutice; de asemenea, combinațiile de medicamente prezente în apă, chiar în cantități mici, pot avea efecte nocive asupra florei și faunei, ca și asupra sănătății umane vreme de decenii. De exemplu, au fost realizate mai multe studii privind efectul hormonilor din pilulele contraceptive asupra populațiilor de pești din apele aflate în apropierea zonelor urbane dens populate. Rezultatele acestor investigații au fost cumplite.

Cercetătorii de la Universitatea din Montreal, Canada, au analizat influența estrogenilor asupra peștilor din Fluviul St. Lawrence (n.r.: acest fluviu curge pe o distanță de 1.300 km și constituie principală rută pe care se poate naviga în interiorul Statelor Unite ale Americii și Canada, legând Marile Lacuri de Oceanul Atlantic) din apropierea orașului Montreal. Sebastien Sauve, profesor de chimie a mediului, afirmă că în această zonă concentrațiile de estrogen (n.r.: termenul 'estrogen' indică o clasă de hormoni sexuali feminini) din apă sunt „de circa 100 de ori mai mari decât concentrația cunoscută a avea efecte dezastruoase endocrine”. Excesul de hormoni sexuali din apă conduce la nediferențierea sexuală în populațiile de pești, mutații la peștii masculi și pierderea capacității de a se înmulți. Cei mai afectați, uneori în proporție de aproape 100%, sunt peștii mici, hrana peștilor mai mari, care suferă într-un procent mai mic (30%), fapt ce determină dereglarea lanțului trofic. Studii asemănătoare au fost realizate în Statele Unite ale Americii și Marea Britanie, cu rezultate similare.

O investigație întocmită de Universitățile Exeter și Brunel, care a durat 3 ani, arată că alături de estrogeni, ar exista o altă categorie de substanțe, „anti-androgeni” (n.r.: termenul ‘androgen’ indică clasa de hormoni sexuali masculini), prezente în peste 30 de râuri din Marea Britanie. Aceste substanțe au ca efect blocarea hormonilor sexuali masculini, conducând de asemenea la scăderea fertilității și deformări ale organelor genitale la pești. Mai grav este că acestea pot afecta într-un mod asemănător oamenii.

Alături de industrie, la poluarea apelor contribuie spitalele și alte instituții de îngrijire a sănătății. În studiul său, *Associated Press* a indicat că acestea deversează anual circa 113 tone de produse farmaceutice și ambalaje contaminate. De asemenea, consumatorii individuali de medicamente își aduc aportul la poluarea apelor, prin eliminarea în mediu a substanțelor pe care organismul uman nu le absoarbe sau metabolizează.

În 2004, Agenția Britanică a Mediului a publicat un studiu preluat de cotidianul *The Observer*. Potrivit acestuia, consumul de medicamente anti-depresive din Marea Britanie este atât de ridicat, încât aceste substanțe au ajuns să fie depistate în rețelele de apă potabilă. Astfel, medicamentul Prozac, supranumit ‘pilula fericirii’, este prezent în cantități tot mai mari în râuri și rețelele de apă pentru consum domestic.

În septembrie 2008, cotidianul britanic *Daily Mail* relatează că guvernul britanic s-a sesizat în privința contaminării apei potabile cu produse farmaceutice și a cerut oamenilor de știință să realizeze analize ale apei de râu din locurile în care aceasta este preluată pentru consumul casnic. În urma anchetei, s-a evidențiat că apa de la robinet conține cantități extrem de mici de medicamente utilizate în tratarea cancerului (fluorouracil), analgezice (ibuprofen), sedative (diazepam), hormoni sexuali și nu în ultimul rând cocaină, a cărei prezență a fost depistată în aproape toate râurile din Marea Britanie. Deși cantitățile în care acestea sunt prezente sunt foarte mici, existența a numeroase substanțe dintre cele mai variate transformă apele într-un adevărat „cocktail de medicamente”, care afectează sănătatea adulților, dar mult mai serios pe cea a copiilor și fetoșilor.

Este notabil faptul că, în ciuda înmulțirii studiilor și analizelor care demonstrează contaminarea apelor cu diverse substanțe nocive, autoritățile reacționează extrem de lent în a lua măsuri sau în unele cazuri ignoră complet problemele. De exemplu, mai multe studii au confirmat prezența percloratului – un ingredient de combustibil de rachetă toxic – în apa de băut, în cel puțin 395 de locații din 35 de state americane, în cantități suficient de mari pentru a afecta glanda tiroidă și a reprezenta un risc de sănătate mai ales pentru bebeluși și fetoși (n.r.: cercetările medicale au arătat că percloratul conduce la scăderea coeficientului de inteligență (IQ) și la creșterea problemelor de comportament și percepție). Însă EPA, după ce a zădărnicit încercările de sesizare a oficialităților cu privire la acest pericol pentru sănătate, și-a ‘desăvârșit’ acțiunea prin stabilirea nivelului maxim de contaminare permisibil la valori de 15 ori mai mari decât cele propuse de aceeași agenție în 2002. Robert Zoeller, profesor la Universitatea Massachusetts, specialist în studiul hormonilor tiroidieni și dezvoltarea creierului, a declarat că amendamentele guvernului la propunerea EPA „au deformat știința într-o asemenea măsură, încât poate justifica nereglementarea” acestei substanțe toxice.

Controlarea comportamentului uman prin dopare cu diverse substanțe prezente în apa potabilă

Pe lângă otrăvirea apei prin poluare, care este într-o oarecare măsură o consecință firească a dezvoltării industriale, autoritățile guvernamentale și o sumedenie de organizații non-guvernamentale vehiculează în culise ideea introducerii de substanțe în apa de băut pentru controlarea comportamentului uman.

În secolul al XX-lea, atât de lipsit de scrupule și plin de tot felul de studii îndreptate împotriva omului, au fost realizate numeroase experimente de acest gen, atât în perioada nazistă, în țările comuniste, cât și în țările așa-zis democratice. În plus, numeroși medici și specialiști au afirmat deschis în cărți, conferințe și alte materiale, dorința organizațiilor cu influență mondială de a modifica și controla comportamentul uman prin introducerea de substanțe în apa potabilă, alimente, medicamente etc.

De pildă, în cartea sa profetică, *Impactul științei asupra societății*, din 1951, Bertrand Russell (1872-1970) scria: „Societățile științifice sunt încă în copilăria lor. (...) Este de așteptat ca progresele în fiziologie și psihologie să dea guvernelor mai mult control asupra mentalității individului decât au acum chiar în țările totalitare. Fichte a afirmat că educația trebuie să aibă ca scop distrugerea voinței libere, pentru ca, după ce elevii părăsesc școala, să fie incapabili, pentru tot restul vieții lor, să gândească sau să acționeze altfel decât au dorit profesorii lor. (...) Dieta, injecțiile și hotărârile judecătorești vor fi combinate de la o vârstă foarte fragedă, pentru a genera tipul de caracter și tipul de credințe pe care autoritățile le consideră de dorit și orice critică serioasă a puterilor va deveni imposibilă din punct de vedere psihologic.

Naziștii erau mai științifici decât conducătorii actuali din Rusia (n.r.: comuniștii). Dacă ar fi supraviețuit, ar fi început curând înmulțirea științifică. Orice națiune care adoptă această practică în decurs de o generație va câștiga mari avantaje militare. Sistemul, se poate presupune, va fi în genul acesta: cu excepția aristocrației care va guverna, toți oamenii cu excepția a 5% bărbați și 30% femei vor fi sterilizați. Cele 30% femei își vor petrece perioada dintre 18-40 de ani pentru reproducție, spre a asigura carnea de tun necesară. Ca o regulă, va fi preferată inseminarea artificială. (...) Treptat, prin înmulțire selectivă, diferențele congenitale dintre conducători și conduși vor crește până vor ajunge specii aproape diferite. O revoltă a plebei va deveni la fel de inimaginabilă pe cât este o insurecție organizată a oilor împotriva practicii mâncării cărnii de oaie”.

Francis Crick (1916-2004) – care a rămas în istoria medicinei ca cel care a descoperit structura moleculei de ADN în 1953, împreună cu James Watson – a fost unul dintre cei care au sugerat introducerea de medicație în apa potabilă pentru scăderea ratei fertilității umane. În cadrul unui simpozion cu tema „Omul și viitorul său”, organizat în 1962, el a susținut strategiile de control al populației, inclusiv introducerea în rezervele de apă ale acelor națiuni pe care le socotea „necorespunzătoare pentru a avea copii” de substanțe chimice care să producă sterilitate: „Această abordare poate fi împotriva eticii creștine, (...) însă nu văd de ce oamenii ar trebui să aibă dreptul de a avea copii. Am putea atinge rezultate remarcabile după 20-30 de ani prin limitarea reproducerii la cuplurile superioare din punct de vedere genetic” ...

John Holdren, actualul consilier al președintelui american Barack Obama în probleme de știință și tehnologie, a publicat în 1977, alături de Paul și Anne Ehrlich, cartea intitulată *Eco-știința*. În aceasta, cei trei promovează diverse „programe de sterilizare în masă prin rezervele de apă și hrană, ca și prin implanturi în organism care să împiedice cuplurile să aibă copii”: „Adăugarea unui sterilizator în apa potabilă sau în mâncarea de bază este o sugestie care pare să șocheze oamenii mai mult decât majoritatea propunerilor pentru controlul involuntar al fertilității. Într-adevăr, aceasta ar ridica unele probleme politice, sociale și juridice extrem de dificile, ca să nu mai vorbim de cele tehnice”.

O substanță care a fost adăugată deja în apa multor țări și regiuni ale lumii este fluorul. Naziștii au fost primii care au adăugat fluor în apa potabilă a prizonierilor din lagărele de concentrare, cunoscând faptul că această substanță menține prizonierii liniștiți și letargici.

În cartea sa *Epoca trădării* (1957), dr. R. Swinburne Clymer explica: „Chimiștii germani au lucrat la un plan foarte ingenios și vast pentru controlul maselor, care a fost adoptat de conducerea germană. Planul implica controlarea populației dintr-o zonă dată prin introducerea de medicație în rezervele de apă de băut. (...) În această schemă, fluorura de sodiu ocupa un loc important. Ideologii care susțin fluorurarea apei ne spun că scopul este de a reduce cariile la copii, (...) însă adevăratul scop nu este acesta. Adevăratul scop din spatele fluorurării apei este reducerea opoziției maselor la dominație și control și pierderea libertății. (...) Orice persoană care bea apă fluorurată timp de un an de zile sau mai mult nu va mai fi niciodată aceeași persoană, mental sau fizic”.

Într-un mod asemănător au procedat comuniștii în Uniunea Sovietică și țările asiatice, adăugând fluor în apa de băut. În anii '1950, maiorul George Jordan din Forțele Aeriene Americane a depus mărturie înaintea comisiilor Congresului american pentru activitate anti-americană. El a afirmat că, în timp ce era ofițer de legătură SUA-URSS, sovieticii au admis deschis că „folosesc fluorura în apa din lagărele de concentrare pentru a-i face pe deținuți proști, docili și slugarnici”.

După cel de-al doilea război mondial, fluorului i s-a făcut o propagandă virulentă ca soluție ideală pentru rezolvarea problemelor dentare ale copiilor și s-a propus adăugarea lui în apa potabilă a țărilor democratice, în pasta de dinți etc. Întreaga propagandă a avut însă același scop, de control al populației de către elita conducătoare.

Printre efectele fluorurării apei se numără: scăderea fertilității (prin creșterea ratei avortului), scăderea coeficientului de inteligență (IQ) și, în general, a capacității mentale (copiii crescuți în regiuni cu concentrații mari de fluor în apă au un coeficient de inteligență mai mic cu până la 10 puncte față de copiii crescuți în zone învecinate nefluorurate; de asemenea, are efecte asupra creierului nou-născuților și fetușilor), modificări majore în hipocamp, vătămarea structurii ADN, creșterea incidenței sindromului Down (ceea ce înseamnă tot modificări la nivelul ADN), promovarea creșterii celulare nediferențiate și a cancerului, favorizarea osteoporozei și a unui număr crescut de fracturi, afecțiuni ale glandei tiroide, îmbătrânire prematură, infirmitate și moarte timpurie. De asemenea, fluorul este ingredientul activ din otrăvurile pentru șobolani și gândaci și gazul sarin, și mai mult de 60 de calmante existente pe piața farmaceutică utilizează fluorul în compoziția lor, cu scopul de a spori efectul celorlalte ingrediente active.

Olanda a adăugat fluor în apă timp de 10 ani, programul încheindu-se în anii '1970. Orașul german Basel a adăugat fluor timp de 40 de ani, iar Marea Britanie adaugă fluor în 11% din apa de băut și în două regiuni din Irlanda de Nord.

Cercetătorul Ian E. Stephen, specialist în efectele nocive ale fluorului asupra sănătății, afirmă că în timpul mandatului prim-ministrului Margaret Thatcher (1979-1990), gradul de fluorurare a apei din Irlanda de Nord a fost triplat. El susține că acest lucru nu a urmărit un scop profilactic, de prevenire a apariției cariilor, ci a avut menirea de a calma o zonă a țării cu un risc ridicat de conflict. După semnarea acordului de pace, Marea Britanie a încetat să adauge fluor în apa potabilă din Irlanda de Nord.

În prezent, circa 10% din britanici consumă apă fluorurată, mai ales în zonele din vestul și nord-vestul țării și autoritățile sprijină extinderea programului de fluorurare. În Statele Unite ale Americii, 150 milioane de persoane primesc apă fluorurată, iar guvernul dorește ca, până în 2010, 75% din apa de băut a țării să fie fluorurată. Între timp, consiliile unor orașe americane au votat pentru îndepărtarea fluorurii din apă. Pentru a contracara acest fenomen, state ca Pennsylvania au votat legi care fac ilegală îndepărtarea fluorurii din apa unei comunități, odată ce procesul de fluorurare a început.

Pe 24 noiembrie 1992, în cadrul unei emisiuni la postul de televiziune CBC, dr. Robert Carton, om de știință care a lucrat 20 de ani pentru EPA, declara că „fluorurarea este cel mai mare caz de fraudă științifică a secolului, dacă nu a tuturor timpurilor”. Iar medicul John Yiamouyiannis afirma: „Nu adăugăm în mod deliberat arsenic, nici plumb în apă. Dar adăugăm fluor. De fapt, fluorul este mai toxic ca plumbul, și doar un pic mai puțin otrăvitor ca arsenicul” !

O altă substanță care se preconizează a fi adăugată în apa potabilă este litiul (n.r.: de fapt, litiul, ca și fluorul nu sunt adăugate ca atare în apă, ci sub formă de săruri). De pildă, studiul unor cercetători japonezi, publicat în *Revista Britanică de Psihiatrie*, sugerează că apa de băut care conține litiu poate reduce rata sinuciderilor. Ei au analizat legătura dintre concentrațiile de litiu din apa de băut și rata sinuciderii în Prefectura Oita, care are o populație de peste 1 milion de oameni. Potrivit rezultatelor acestui studiu, rata sinuciderii a fost considerabil mai mică în acele zone în care litiul s-a aflat în concentrația cea mai mare.

Doze mari de litiu sunt utilizate pentru a trata unele dereglări psihice grave. Sophie Corlett, director pentru relații externe al Fundației pentru Sănătate Mentală Mind, susține că cercetarea „merită cu siguranță mai multe investigații. Știm deja că litiul poate acționa ca un stabilizator puternic al dispozițiilor psihice pentru persoane cu tulburări bipolare și tratarea persoanelor cu litiu este, de asemenea, asociată cu rate scăzute ale sinuciderii. Însă în doze mari, litiul are efecte secundare neplăcute semnificative și poate fi toxic”.

Surse selective

1. www.dailymail.co.uk (<http://www.dailymail.co.uk/>),
– 1 septembrie 2008, „Daily Mail: How perfumes and scented creams could make your unborn baby infertile”
– 30 septembrie 2008, „Daily Mail: Cocktail of drugs in water effects adults, especially foetuses”
– 19 ianuarie 2009, „Gender-bending chemicals in our rivers grow more potent”
– 16 aprilie 2009, „Rising number of children allergic to fruit and veg”
2. www.lifesitenews.com (<http://www.lifesitenews.com/>),
– 18 februarie 2008, „ Study Confirms Estrogen in Water from the Pill Devastating to Fish Populations”
– 19 ianuarie 2009, „Study links water pollution from contraceptives, chemicals with declining male fertility”
3. <http://web.archive.org> (<http://web.archive.org/>), 2001, „Codex Alimentarius Commission. A threat to humankind”
4. www.organicconsumers.org (<http://www.organicconsumers.org/>), august 2003, „Genetically modified democracy”
5. *Ziua*, 10 august 2004, „Rețeaua de apă potabilă din Marea Britanie, infestată cu calmante”
6. www.telegraph.co.uk (<http://www.telegraph.co.uk/>), 9 noiembrie 2006, „Brain damage warning”
7. *România liberă*, 16 martie 2007, „Drogurile din fast-food”
8. www.mathaba.net (<http://www.mathaba.net/>), 16 mai 2007, „GM foods, crops – preparing for worldwide genetic control”
9. *Ziua*, 21 iunie 2007, „Kilograme de toxine pentru frumusețe”
10. www.anhcampaign.org (<http://www.anhcampaign.org/>), 7 ianuarie 2008, „ANH and Irish Delegation urge the EU to stop Codex Alimentarius (food code – due Jan 2010)”
11. www.nysun.com (<http://www.nysun.com/>), 25 aprilie 2008, „Food crisis starts eclipsing climate change worries”
12. *ACRES*, iunie 2008, „The seed barons”

13. www.guardian.co.uk (<http://www.guardian.co.uk/>), 4 iulie 2008, „Secret report: biofuel caused food crisis”
 14. <http://news.cnet.com> (<http://news.cnet.com/>), 7 iulie 2008, „World Bank: Biofuels lift food prices 75 percent”
 15. www.organicconsumers.org (<http://www.organicconsumers.org/>), 25 august 2008, „History, background and status of labeling of irradiated foods”
 16. www.infowars.net (<http://www.infowars.net/>), 23 septembrie 2008, „Toxic rocket fuel chemical in drinking water can stay says government”
 17. <http://news.bbc.co.uk> (<http://news.bbc.co.uk/>), 5 ianuarie 2009, „BBC: ‘Experts’ think Lithium in water is a ‘powerful mood stabiliser’ for the masses”
 18. www.ecomagazin.ro (<http://www.ecomagazin.ro/>), 14 ianuarie 2009, „Codex Alimentarius”
 19. www.timesonline.co.uk (<http://www.timesonline.co.uk/>), 21 februarie 2009, „Soft drinks found to have 300 times more pesticide than tap water”
 20. www.globalresearch.ca (<http://www.globalresearch.ca/>), 24 februarie 2009, „Monsanto’s Bt cotton kills the soil as well as farmers”
 21. www.foxnews.com (<http://www.foxnews.com/>), 20 aprilie 2009, „Report: 271 million pounds of pharmaceuticals released into U.S. waterways”
 22. *Wise Up Journal*, 1 iunie 2009, „The significance of the successfully developed GM food vaccine”
 23. *Ziua*, 29 iunie 2009, „Carnea de la animalele clonate ar putea ajunge în magazinele din Europa”
 24. www.naturalnews.com (<http://www.naturalnews.com/>), 21 iulie 2009, „Billions of people expected to die under current Codex Alimentarius guidelines”
 25. www.globalresearch.ca (<http://www.globalresearch.ca/>), 29 iulie 2009, „The long effects of genetically modified food on humans”
 26. *Ziua*, 5 august 2009, „Aditivii alimentari ne fac să mâncăm mai mult”
 27. *Jurnalul național*, 14 august 2009, „Codex Alimentarius, un dezastru pentru sănătatea noastră”
- Episod apărut în „Catacombele Ortodoxiei”, nr. 51/septembrie-octombrie 2009*

PARTEA A II-A

Otrăvirea hranei

(A se vedea articolul **Efectele dezastruoase ale reglementărilor Uniunii Europene introduse în România (II)** (<http://www.catacombeleortodoxiei.ro/index.php/cugetari/133-arhiva-revistei/cuprins/480-cugetari-nr-05>))

Printr-un proces similar, dar extrem de periculos trece întreaga hrană a planetei. Funestul secol XX, care a adus după sine un cortegiu de calamități și dezastru de toate naturile pentru umanitate, și-a lăsat amprenta și asupra alimentației.

Astfel, industrializarea galopantă și deschiderea de noi piețe de desfacere pentru mărfuri au determinat apariția de tehnologii noi pentru conservarea îndelungată a produselor alimentare. Ca urmare, pentru a zăbovi cât mai mult timp în galantare, acestui tip de produse i-au fost adăugate o sumă de substanțe chimice, unele dintre ele având efecte nocive bine cunoscute, sau i-au fost aplicate noi metode de procesare. Consecința a fost sărăcirea alimentelor în substanțe nutritive – de cele mai multe ori, prin distrugerea principiilor active existente în hrana naturală (n.r.: de la simpla reducere a cantității de glucide, lipide și proteine, până la deficitul grav al hranei în elemente minerale, vitamine, enzime etc) – și adăugirea de substanțe sintetice, în multe cazuri doar în scopul creșterii profitului economic al producătorului.

Acestei așa-zise îmbunătățiri a calității produselor alimentare i se alătură utilizarea de pesticide (ierbicide, insecticide, fungicide, îngrășăminte chimice, care sunt grupate în mai multe clase, în funcție de toxicitatea lor) și alte genuri de substanțe, folosite fie pentru creșterea producției de legume și fructe, fie pentru sporirea cantității de lapte și carne.

Tot din această plagă face parte modificarea psihologică pe care a suferit-o omul secolului XX, ca urmare a bombardamentului neîncetat cu reclame din partea marilor companii. Industria publicității, care a apărut la sfârșitul secolului XIX și a cunoscut o dezvoltare fenomenală în secolul XX, a ‘hrănit’ dorința omului de a consuma; apoi, diferite facilități bancare au contribuit la transformarea acestei dorințe într-o stare patologică, cunoscută sub denumirea de consumism.

Probleme legate de utilizarea aditivilor alimentari. Efectele pe termen lung

Vorbind concret, una dintre problemele cele mai acute ale alimentației moderne este creșterea uriașă a produselor preparate și semipreparate și, în consecință, a utilizării aditivilor alimentari. Aditivii sunt substanțe chimice adăugate alimentelor pentru îmbunătățirea aspectului, gustului, consistenței, ca și pentru conservarea un timp îndelungat a produselor. Ar trebui precizat că, în prezent, aditivii sunt utilizați și la cele mai comune alimente, precum pâinea, laptele și produsele lactate, carnea și preparatele din carne, laptele praf pentru bebeluși etc.

Acești aditivi, clasificați internațional în 25 de categorii cu zeci sau sute de substanțe, sunt în general substanțe de sinteză și au un efect devastator asupra organismului uman. Medicii nu recomandă administrarea unui medicament timp îndelungat, pentru a nu genera efecte secundare pe termen lung sau chiar ireversibile, însă aditivii au devenit chimicale prezente zi de zi în alimentația omului modern.

Consumul produselor alimentare cu aditivi produce, în organismul uman, un adevărat ‘bombardament chimic’ asupra organelor interne, determinând apariția de tumori, alergii, boli cardiovasculare, ale tubului digestiv, disfuncții renale, diabet, tulburări de auz, vedere și memorie, epilepsie, mutații cromozomiale, boala Parkinson, Alzheimer, retardare mintală etc. Într-un cuvânt, alimentația modernă este una dintre cauzele primordiale ale bolilor moderne. Potrivit rapoartelor organizațiilor internaționale, mortalitatea cauzată de consumul alimentelor îmbogățite cu substanțe artificiale se află pe locul 3 în lume, după consumul de droguri și medicamente și accidente de circulație.

Pe lângă efectele pe care le au acești aditivi fiecare în parte, studiile au arătat că efectele lor combinate sunt mult mai grave. Profesorul Vyvyan Howard de la Universitatea din Ulster afirmă că unii aditivi, când sunt combinați, au un efect de 7 ori mai puternic și, în realitate, „nimeni nu știe ce poate face acest cocteil chimic, mai ales în stadiile timpurii de dezvoltare. Acest cocteil este mult prea complex”.

De asemenea, studii recente pun sub semnul întrebării dacă E-urile utilizate în Uniunea Europeană sunt atât de inofensive pe cât afirmă cei care reglementează industria alimentară. Analize realizate de cercetători de la Universitatea Southampton din Marea Britanie au arătat că aditivii prezenți în mod obișnuit în băuturile răcoritoare și alte produse determină modificări comportamentale la copii, motiv pentru care grupurile pentru protecția consumatorilor au cerut îndepărtarea acestor substanțe din alimentație. Însă, Agenția Europeană pentru Siguranța Alimentară susține că dovada efectului aditivilor asupra copiilor nu este suficient de relevantă și, pentru moment, aceștia continuă să fie folosiți în industria alimentară.

Lipsa de etică

O altă problemă o constituie lipsa de etică a unor producători, care utilizează aditivi puțin testați, ale căror efecte nu se cunosc, sau despre care se știe că sunt toxici. De pildă, încă din 2004, expertul chinez Zhou Qing a stăruit pe lângă guvernele mai multor țări occidentale să acorde o atenție deosebită aditivilor produși în China. El susține că aceștia „pot avea consecințe grave asupra siguranței globale a hranei”.

În 2008 a izbucnit un scandal legat de adăugarea de melamină în produsele alimentare provenite din China și distribuite în întreaga lume. Cu un an înainte, câinii și pisicile din Statele Unite ale Americii au început să moară pe neașteptate; în urma unei investigații, s-a descoperit că mâncarea pentru animale importată din China conținea melamină. Ulterior, în China, a avut loc o creștere neobișnuită a numărului de cazuri de litiază renală (n.r.: pietre la rinichi) la copii; în urma analizelor, s-a descoperit că responsabilă de această ‘epidemie’ era melamina adăugată în lapte.

Pe 17 octombrie 2008, compania japoneză Mitsui & Co. Ltd. a afirmat că cercetătorii chinezi au „născocit un produs din ou care conține între 2,8-4,6 mg/kg melamină”. Apoi, Departamentul de Sănătate din Taiwan a descoperit că praful de copt și reglatorii de aciditate folosiți în producția de pâine, biscuiți și prăjituri conțin melamină în cantitate mare. Descoperiri similare au fost făcute în Olanda la produsele de ciocolată, și în Suedia și Statele Unite ale Americii la cereale pentru micul dejun, biscuiți, prăjituri etc.

Cercetările ulterioare cu privire la efectele melaminei asupra organismului uman au arătat că această substanță chimică, folosită în industria de mase plastice și adăugată în produsele alimentare, se acumulează în rinichi și formează pietre și/sau poate produce vătămarea ireversibilă a rinichiului.

O altă serie de efecte nocive apar din cauza nerespectării de către producători a limitelor maxime admise pentru diferite substanțe chimice prezente în alimente. La începutul acestui an, publicația *Analytical Chemistry* a dat publicității un studiu care analiza conținutul a peste 100 de băuturi pe bază de suc de fructe din 15 țări. Potrivit rezultatelor acestui studiu, băuturile pe bază de suc de fructe din Marea Britanie conțin cantități de pesticide mai mari decât produsele vândute în alte țări. Concentrațiile au fost în medie de peste 34 de ori mai mari decât cele permise în apa de băut, iar în cazul unor substanțe, concentrațiile au fost chiar de peste 300 de ori mai mari decât cele admise.

Georgina Downs, de la Campania Pesticide Marea Britanie, afirma: „Copiii nu trebuie să fie expuși la aceste chimicale. Această cercetare trebuie să acționeze ca un puternic semnal de alarmă pentru industria băuturilor răcoritoare”. Ulterior, reprezentanți ai acestei ramuri industriale au negat că cei mici sunt în pericol, afirmând că aceste concentrații nu sunt vătămătoare. De asemenea, filiala companiei Coca-Cola în Marea Britanie a insistat că produsele sunt sigure ...

Alături de alimente, produsele cosmetice

Substanțele chimice pot fi absorbite de organism și la nivelul pielii, prin intermediul produselor cosmetice: săpunuri, șampoane, creme, rujuri, produse de machiaj, demachianți etc. Prin această ‘poartă’ de intrare, femeile absorb anual, în medie, 2,3 kg de substanțe toxice. Revista *In-Cosmetics* a publicat recent un studiu britanic realizat de biochimistul Richard Bence, care a investigat vreme de 3 ani substanțele prezente în produsele cosmetice și de toaletă convenționale.

Din investigațiile sale rezultă că acestea conțin o sumedenie de chimicale: spumanți, coloranți, conservanți ai produselor cosmetice, care au efecte nocive asupra organismului uman, dintre care cele mai frecvente sunt iritațiile pielii, îmbătrânirea prematură și chiar apariția cancerului. Biochimistul

afirmă că absorbția de substanțe toxice prin piele este mai periculoasă decât îngurgitarea lor: „Dacă rujul ajunge în gură, enzimele din salivă și stomac reușesc să-l descompună; dacă însă substanțele ajung (n.r.: prin piele) în fluxul sanguin, acolo nu există nici un fel de protecție”.

Un alt studiu realizat de profesorul Richard Sharpe, de la Unitatea de Științe Umane a Consiliului de Cercetare Medicală, relevă că parfumurile și cremele parfumate utilizate de femeile însărcinate afectează sistemul reproducător al fătului de gen masculin. Chimicalele din cosmetice pot provoca infertilitatea fătului, sau pot conduce chiar la apariția de tumori canceroase.

Urmări fără precedent: creșterea vertiginoasă a numărului de alergii, modificări grave ale proceselor fiziologice normale din organismul uman, vătămări ale creierului

Consecințele acestui gen de poluare a vieții cotidiene sunt dificil de estimat cantitativ, însă este remarcabilă apariția unui număr tot mai mare de boli bizare, care afectează lumea civilizată, caracteristice pentru secolul în care trăim: tulburări metabolice, de comportament și emoționale, vătămări aparte ale creierului etc.

Tot în acest context crește vertiginos numărul alergiilor. În Marea Britanie se estimează că, în prezent, 40% din adulți suferă de diverse alergii, față de numai 15% în anii '1990. De asemenea, numărul copiilor britanici cu alergii la diferite alimente s-a triplat în decurs de un deceniu. Din ce în ce mai mulți copii sunt diagnosticați cu alergii față de fructe și legume. Medicii afirmă că cifrele au crescut până la de 5 ori în unele zone ale țării, copiii fiind în pericol de a dezvolta astm.

Simptomele noului fenomen – numit ‘sindrom alergic oral’ – includ inflamații în gură și gât, care conduc în cele mai grave cazuri la dificultăți respiratorii severe. Dr. Pamela Ewan, consultant în probleme de alergii la Spitalul Addenbroke din Cambridge, descrie situația cu care se confruntă: „Am observat o creștere mare a numărului de cazuri de alergii în ultimii 4-5 ani. Când am remarcat inițial problema, nu am crezut că este gravă. A început cu mâncărimi destul de blânde în gură. Însă acum vedem oameni care au un blocaj realmente grav al gâtului, o inflamare semnificativă la nivelul gâtului care poate împiedica respirația”.

Pe lângă creșterea numărului de alergii, medicii specialiști au remarcat o modificare a patologiei bolii. Dr. Adam Fox, medic pediatru pe probleme de alergii la Spitalul Guy and St. Thomas din Londra, declară: „Vedem, fără îndoială, o mulțime de pacienți cu sindrom alergic oral. În mod normal, acesta ar trebui să se manifeste la tinerii adulți, de vreme ce ei încep să facă boala fânului, însă apar mai multe cazuri de acest gen la copiii mici. Pe măsură ce există mai multe cazuri, pare să crească severitatea bolii și să se schimbe evoluția bolii”. De pildă, frații Jack și Jerome Harrison nu pot mânca majoritatea fructelor și mare parte din legume pentru că sunt alergici. La ei, boala a apărut foarte timpuriu, în cazul lui Jack la doar 18 luni, iar lista alimentelor problematice s-a dezvoltat până la vârsta de 10 ani.

O altă problemă cauzată de „supa toxică de chimicale” cu care ne hrănim o constituie modificările grave ale proceselor fiziologice normale din organismul uman, precum declanșarea prematură a pubertății (n.r.: o astfel de dereglare severă în organismul uman are loc ca urmare a ingerării de hormoni din produsele alimentare și chiar din apa potabilă). Acest fenomen este atât de răspândit în țările occidentale, încât organizațiile medicale de specialitate au propus schimbarea definiției dezvoltării normale.

În urmă cu un deceniu, dezvoltarea sânilor la fete la vârsta de 8 ani era considerată anormal de timpurie, însă un studiu din 1997 a arătat că, dintr-un eșantion de 17.000 de fete din Carolina de Nord, la 15% din fetele albe și aproape 50% din fetele de culoare acest proces începe la 8 ani. Studii din Marea Britanie,

Canada și Noua Zeelandă au avut rezultate similare.

Societatea Endocrină Pediatrică Lawson Wilkins din Statele Unite ale Americii susține că noua definiție ar trebui să stabilească că vârsta la care începe dezvoltarea sânilor la fete este 7 ani pentru fetele albe, respectiv 6 ani pentru fetele de culoare. Marcia Herman-Giddens, profesor la Școala de Sănătate Publică de la Universitatea din Carolina de Nord, declara: „Temerea mea este că grupurile medicale vor putea prelua datele și vor afirma: ‘Este un lucru normal. Nu trebuie să ne îngrijorăm din cauza lui’. Eu cred că nu este un lucru normal. Este un răspuns la un mediu anormal”.

Este dificil a trasa o linie clară între ce este normal și ce este anormal din punct de vedere clinic, din cauza faptului că mediul este atât de contaminat, încât nu se poate stabili un etalon al normalității. Prezența în mediu, și în cantități din ce în ce mai mari, a nenumărate substanțe asemănătoare ca structură și/sau efect cu hormonii sexuali umani face să „fie aproape imposibil să realizeze studii. Nu există nici un loc unde să găsești o populație neexpusă la acestea”, afirmă Marcia Herman-Giddens.

De asemenea, revista medicală *The Lancet* a publicat recent un articol despre investigațiile realizate de cercetătorii americani și danezi cu privire la efectele poluării industriale asupra creierului uman. Dr. Philippe Grandjean, de la Departamentul de Medicină a Mediului de la Universitatea Winslowparken din Danemarca de Sud, și profesorul Philip Landrigan, de la Școala de Medicină Mount Sinai din New York, afirmă că milioane de copii din țările industrializate au fost expuși la substanțele chimice din mediu, fenomen care le-a afectat dezvoltarea creierului.

Astfel, cercetătorii afirmă că, în 1981, în Uniunea Europeană, erau înregistrate pentru uzul comercial 100.000 de substanțe chimice, iar în Statele Unite ale Americii 80.000; dintre acestea, mai puțin de jumătate au fost supuse la teste de laborator, iar în 80% din cazuri nu a existat nici o informație despre pericolul potențial pentru copii.

În concluzia raportului scrie: „Dovezile combinate sugerează că tulburările de dezvoltare nervoasă produse de chimicalele industriale au creat o pandemie tăcută în societatea modernă”. Aceasta se manifestă prin apariția unor afecțiuni ale sistemului nervos, precum autism, reducerea atenției și concentrării, reducerea coeficientului de inteligență, retardare mentală, încetinirea coordonării motorii și creșterea agresivității.

Un alt document de cercetare, publicat în septembrie 2007, a ajuns la următoarele concluzii: „Modelele de comportament cauzate de cocteilurile chimice din mâncare și băutură, au inclus comportament extrem de agitat și incontrollabil, făcându-i pe copii să devină ‘violenți și să-și piardă concentrarea’, și să nu fie capabili să se joace cu o jucărie sau să ducă la bun sfârșit o singură îndatorire”.

O metodă ‘aparte’ de procesare a alimentelor: iradierea

Una dintre metodele de procesare a alimentelor este iradierea, adică procesul de expunere la radiație ionizantă pentru distrugerea microorganismelor, bacteriilor, virusurilor sau insectelor care ar putea fi prezente în produsele alimentare. În plus, iradierea determină inhibarea germenilor, întârzierea coacerii, îmbunătățirea rehidratării etc. În urma iradierii, alimentele își păstrează prospețimea o perioadă mult mai lungă de timp.

Există trei tipuri de tehnologii de iradiere: cu raze gamma (folosind elementele radioactive cobalt 60 sau cesiu 137), cu raze X și cu mănunchiuri de electroni, ultimele două fiind utilizate în ultimii ani. Printre alimentele pentru care se folosește această metodă de procesare se numără: fructe, legume, carne, pește și fructe de mare, făină, mirodenii și plante medicinale, ouă, cafea, cacao, tutun etc. Iradierea este

recomandată în cazul produselor transportate la mare distanță și care pot vehicula insecte sau microorganisme dintr-o țară în alta. În plus, sunt iradiate nutrețurile pentru a preîntâmpina răspândirea diverselor boli la animale, mai ales salmoneloza.

În ultima perioadă, ca urmare a globalizării comerțului și a transportării alimentelor pe distanțe foarte mari, a avut loc o adevărată explozie a numărului de instalații de iradiere a alimentelor. De exemplu, China, care avea 7 instalații de iradiere a hranei în 2003, a ajuns la 50 în 2006; India și-a propus ca până în 2012 să construiască 25 de instalații în plus față de cele deja existente pe teritoriul său; iar Mexic a promis că va avea cea mai mare instalație de iradiere a alimentelor din lume.

În prezent, iradierea alimentelor este permisă în peste 40 de țări ale lumii și se estimează că volumul alimentelor tratate astfel depășește anual valoarea de 500.000 tone. Organizația pentru Hrană și Agricultură a ONU a votat o moțiune pentru a obliga statele membre ONU să introducă tehnologia de iradiere în programele lor fitosanitare.

Franța. Proteste în fața unei instalații de iradiere a alimentelor

Și conducerea Uniunii Europene a reglementat procesul de iradiere a hranei în mai multe directive, începând din 1999. Comisia științifică pentru hrană a Comisiei Europene a aprobat iradierea a 8 categorii de alimente, însă mai multe state, printre care Germania, s-au opus ca această listă să fie extinsă. În 2003, când Comisia *Codex Alimentarius* a fost pe punctul de a elimina noțiunea de doză maximă admisă de iradiatii, Comisia științifică pentru hrană a adoptat o „opinie revizuită”, din cauza protestelor. Aceasta respingea anularea dozei maxime admise și cerea ca înainte să se extindă lista de categorii de alimente ce pot fi supuse iradierii să se realizeze noi studii de toxicologie.

Alte țări, precum Noua Zeelandă, Australia, Thailanda, India și Mexic, permit iradierea fructelor proaspete. Țări ca Pakistanul și Brazilia au adoptat fără rezerve și restricții Standardul pentru hrană iradiată al Comisiei *Codex Alimentarius*: cu alte cuvinte, ele permit iradierea oricărui aliment în orice doză. Statele Unite ale Americii are o listă lungă de produse alimentare ce pot fi iradiate: făină de grâu

(din 1963), cartofi albi (1964), mirodenii, plante medicinale, carne de porc, fructe și legume (1986), carne de pasăre (1992), carne de vită (1997), ouă în coajă (2000), fructe și legume importate (2002), carne cumpărată de Programul Național 'Masă la școală' (2002).

*Milford, Pennsylvania. Proteste față de iradierea hranei
din cadrul Programului Național 'Masă la școală'*

De-a lungul timpului au fost stabilite reglementări de etichetare a produselor alimentare iradiate. O reglementare a Uniunii Europene îi obligă pe producători să informeze consumatorii cu privire la iradierea alimentelor; ca urmare, pe etichetele produselor iradiate trebuie menționat „iradiat” sau „tratată cu radiații ionizante”. De asemenea, a fost alcătuit un simbol internațional care să indice tratarea cu radiații, numit *radura*.

Această imagine constituie un protest la adresa iradierii alimentelor. Pe ambalaj se poate vedea simbolul radura, ceea ce înseamnă că acest produs este iradiat

Aceste reglementări nu se respectă, simbolul *radura* nu este afișat pe etichete, iar producătorii, împreună cu oficialitățile, se străduiesc să modifice terminologia, din cauza temerilor consumatorilor care evită să cumpere produse iradiate. Astfel, în Actul de modernizare a Administrației pentru Hrană și Medicamente (Food & Drug Administration, FDA), votat de Congresul american în 1997, se cerea explicit revizuirea etichetării pentru că termenii 'iradiat' sau 'tratată cu radiații ionizante' îi sperie pe consumatori. În 2007, FDA a propus ca numai în cazurile în care iradierea produce o schimbare în structura chimică a produsului sau în consecințele consumării lui, acesta să fie etichetat și să poarte simbolul *radura*. De asemenea, FDA a propus folosirea termenilor 'pasteurizat electronic' sau 'pasteurizat la rece' în loc de 'iradiat'. În mod similar, în Europa se vorbește despre 'produse igienizate' sau 'ionizate'.

Ce riscuri implică iradierea alimentelor

Tehnica de iradiere a alimentelor s-a dezvoltat în ciuda protestelor organizațiilor pentru protecția consumatorului, asociațiilor ecologiste, și a numeroși medici și oameni de știință. În vreme ce marile companii de produse alimentare câștigă prin aceea că marfa are un termen de garanție mult mai lung, medicii și cercetătorii își pun problema efectelor acestei metode de conservare asupra organismului uman.

În primul rând, riscurile pe care le prezintă alimentele iradiate nu au fost identificate cu precizie, iar rarele studii pe această temă au fost adeseori discreditate. Fizicianul Roland Desbordes, președintele Comitetului de Cercetare Independentă a Radiațiilor, instituție acreditată de guvernul francez și Uniunea Europeană, declara: „Ceea ce mă șochează, ca om de știință, este faptul că s-a dezvoltat o tehnică, fără să existe mijloacele necesare controlului efectelor ei. (...) Pentru a cunoaște efectele asupra sănătății, trebuie realizate studii epidemiologice. Tehnica prezintă un mare risc: dacă doza de iradiere este prea mare, rezultatele pot fi catastrofale pentru sănătatea oamenilor. (...) Instalațiile de iradiere nu respectă normele sanitare și de securitate. (...) Miza financiară a iradierii alimentelor este cel puțin echivalentă cu producția de plante modificate genetic, în mâna câtorva societăți monopoliste la nivel mondial”.

Una dintre consecințele cunoscute ale iradierii este distrugerea parțială sau totală a principiilor active existente în hrana naturală. Prof. dr. Gh. Mencinicopschi, directorul Institutului de Cercetări Alimentare, avertiza: „Din nefericire, odată cu distrugerea microorganismelor (n.r.: prin iradiere) este degradată și o parte din matricea alimentară, iar produsul nu mai are aceeași valoare biologică pentru consumator. Valoarea nutritivă a alimentelor tinde către zero și sunt generate cantități mari de radicali liberi. Unele vitamine pot fi parțial distruse. În unele cazuri, alimentele pot deveni toxice”. Creșterea concentrației de radicali liberi se află la originea bolilor cardiovasculare, neurodegenerative, a cancerelor etc.

Pe de altă parte, iradierea omoară doar microorganismele contaminante ale produselor alimentare, dar nu elimină și toxinele pe care acestea le-au produs deja în produsul alimentar. Astfel, pe câtă vreme se consideră că produsul este bine conservat, micotoxinele prezente pot genera intoxicații alimentare grave. Există și preocupări că iradierea poate masca sau distrage atenția de la calitatea slabă, igiena și procedurile proaste de tratare a alimentelor.

În India, au fost realizate studii pe termen scurt, pe copii care au fost hrăniți cu alimente iradiate. Analizele de sânge au indicat distrugerii ale cromozomilor după 6 săptămâni. Teste similare au fost realizate pe câini hrăniți cu carne iradiată; în urma examenelor clinice, medicii veterinari au constatat că, în perioada experimentelor, câinii aveau splina mărită. Alte cercetări efectuate sub contract pentru guvernul american indică posibilitatea apariției imunotoxicității, bolilor de rinichi, de inimă, afecțiunilor organelor genitale și cancerului.

De asemenea, „o analiză atentă realizată de FDA a arătat efecte adverse semnificative la animalele hrănite cu mâncare iradiată: scăderea cu 20,7% a ratei de supraviețuire a puilor de șoareci de laborator; scăderea cu 32,3% a ratei de supraviețuire a puilor de câine; câinii cântăresc cu 11,3% mai puțin decât cei crescuți cu dietă normală; o formă rară de tumoare malignă a glandelor mamare”.

Acestea sunt doar câteva detalii din studiile realizate, pe care însă organele abilitate cu omologarea diferitelor tehnici implicate în procesul de producție a alimentelor le ignoră sau chiar refuză să le ia în seamă ... Iar problemele existente la nivelul alimentației moderne nu se termină aici.

Surse selective

1. <http://en.wikipedia.org> (<http://en.wikipedia.org/>), „Food irradiation”
2. www.ecolife.ro (<http://www.ecolife.ro/>), „Aditivii alimentari periculoși pentru sănătateTop of Form”
3. <http://old.banateanul.ro> (<http://old.banateanul.ro/>), 24 noiembrie 2004, „Alimente sau otrăvuri ?”
4. www.sfin.ro (<http://www.sfin.ro/>), 30 iunie 2005, „Pro și contra iradierii alimentelor”
5. www.jurnalul.ro (<http://www.jurnalul.ro/>), 20 aprilie 2006, „Iradierea alimentelor”
6. www.telegraph.co.uk (<http://www.telegraph.co.uk/>), 9 noiembrie 2006, „Brain damage warning”
7. <http://sanatate.acasa.ro> (<http://sanatate.acasa.ro/>), 11 februarie 2007, „E-urile alimentare, cauză majoră a mortalității”
8. www.independent.co.uk (<http://www.independent.co.uk/>), 27 mai 2007, „E211 revealed: evidence highlights new fear over drinks additive”
9. *Ziua*, 21 iunie 2007, „Kilograme de toxine pentru frumusețe”
10. www.parinti.com (<http://www.parinti.com/>), 14 aprilie 2008, „Comportamentul copiilor, influențat de consumul de aditivi alimentari”
11. www.ecomagazin.ro (<http://www.ecomagazin.ro/>), 14 aprilie 2008, „Legumele și fructele din import – frumoase, dar iradiate”
12. <http://schimbarea.blogspot.com> (<http://schimbarea.blogspot.com/>), 5 iulie 2008, „Alimentele iradiate”
13. www.green-report.ro (<http://www.green-report.ro/>), 5 august 2008, „Cui servesc alimentele iradiate ?”

14. www.frontnews.ro (<http://www.frontnews.ro/>), 12 august 2008, „Fructele și legumele de import pot avea un secret: radiații pentru conservare”
 15. www.organicconsumers.org (<http://www.organicconsumers.org/>), 25 august 2008, „History, background and status of labeling of irradiated foods”
 16. www.dailymail.co.uk (<http://www.dailymail.co.uk/>), 1 septembrie 2008, „Daily Mail: How perfumes and scented creams could make your unborn baby infertile”
 17. www.epochtimes-romania.com (<http://www.epochtimes-romania.com/>), 5 noiembrie 2008, „Siguranța hranei din întreaga lume este în pericol”
 18. www.timesonline.co.uk (<http://www.timesonline.co.uk/>), 21 februarie 2009, „Soft drinks found to have 300 times more pesticide than tap water”
 19. www.dailymail.co.uk (<http://www.dailymail.co.uk/>), 16 aprilie 2009, „Rising number of children allergic to fruit and veg”
 20. *Ziua*, 5 august 2009, „Aditivii alimentari ne fac să mâncăm mai mult”
- Episod apărut în „Catacombele Ortodoxiei”, nr. 52/noiembrie-decembrie 2009***

PARTEA A III-A

Un alt aspect controversat din domeniul alimentației moderne îl constituie promovarea organismelor modificate genetic (OMG), și implicit a alimentelor modificate genetic. Progresul uriaș al științei și tehnologiei, și în special al geneticii, a oferit posibilități nebănuite de a produce noi specii vegetale și animale, ca și de a îmbunătăți calitatea și cantitatea alimentelor. Din nefericire, acest progres nu a fost corelat cu etica și oamenii de știință, cărora li s-au alăturat conducătorii marilor companii alimentare, au depășit frontiere de netrecut, neținând cont de consecințele extrem de grave pe care le au unele experimente.

Genetica și ramura sa practică – ingineria genetică au fost socotite deschizătoare de drumuri în domeniul alimentar al mileniului al III-lea. Și în trecut, oamenii au căutat soiuri rezistente la diferite boli, dăunători, condiții climatice – secete sau înghețuri, ca și soiuri mai productive pentru a obține recolte mai bogate. Din acest motiv, ingineria genetică a fost considerată soluția ideală pentru obținerea de asemenea soiuri – pentru o agricultură ideală.

Ce sunt organismele modificate genetic ?

Ingineria genetică este intervenția la nivel molecular și modificarea materialului genetic al unui organism cu scopul de a elimina caracteristici nedorite și/sau a introduce unele însușiri dorite de cercetător. Tehnica este folosită pentru creșterea producției vegetale și animale, diagnosticarea bolilor, producerea unor vaccinuri și a altor medicamente etc. Spre deosebire de tehnicile tradiționale de hibridizare, care nu se puteau realiza decât între specii înrudite, ingineria genetică depășește barierele dintre specii și chiar dintre regnuri, putând să introducă gene ale unor bacterii sau chiar gene umane la plante sau animale.

În mod concret, tehnica presupune introducerea uneia sau mai multor gene aparținând unei specii la o altă specie, determinând modificarea caracteristicilor celei din urmă. Aceste organisme care au materialul genetic modificat sunt numite *organisme transgenice* sau *organisme modificate genetic*, iar caracteristicile nou-dobândite vor fi transmise urmașilor.

Tehnicile prin care sunt create organisme modificate genetic sunt diverse, deoarece genele (adică, secvențele ADN) nu pot fi transferate direct. Cu alte cuvinte, gena prelevată de la organismul donor este introdusă în organismul gazdă cu ajutorul unui al treilea organism – cel mai adesea, o bacterie sau un virus – care poate purta în ADN-ul său materialul genetic care trebuie transferat. De fapt, al treilea organism este o bacterie sau un virus care infectează organismul gazdă. Această modalitate de transfer a materialului genetic a fost descoperită în 1977, când s-a observat că bacteria *Agrobacterium tumefaciens*, care produce cancer la plante, poate introduce în celulele acestora gene provenind de la alte specii.

Când infectează o plantă, prin rană, această bacterie introduce în materialul genetic al plantei o moleculă de ADN, numită *plasmid*, care conține genele ce produc boala. Oamenii de știință au reușit să înlocuiască genele din plasmid cu gene dorite de ei. Aceste plasmide modificate sunt introduse ulterior în bacterii, care vor infecta apoi plantele și vor introduce în ADN-ul lor genele dorite.

În ultimii 20 de ani, au fost puse la punct metode mai eficiente de a insera gene în celulele vegetale. Introducerea de gene în materialul genetic al plantelor a reprezentat dintotdeauna o problemă, din cauza faptului că celulele vegetale au, pe lângă membrana celulară, un perete celular care este greu de penetrat. Însă, prin folosirea de chimicale și/sau șocuri electrice, pereții celulari sunt perforați, ca apoi celulele vegetale să fie cultivate într-un mediu de cultură alături de genele dorite. O altă metodă presupune utilizarea unor ‘tunuri’ care bombardează țesuturile vegetale cu particule de aur acoperite cu gene; unele gene reușesc să pătrundă în celule, dând naștere organismelor modificate genetic.

Care sunt rezultatele practice ale acestor tehnici de inginerie genetică ?

Folosind aceste tehnici, oamenii de știință au reușit să producă plante transgenice cu o imunitate crescută față de unele boli, față de anumite substanțe chimice, plante rezistente la îngheț, la atacurile unor insecte, plante cu conținut ridicat de proteine, grăsimi, vitamine sau alți nutrienți, plante care conțin gene ce întârzie coacerea fructelor, care se mențin proaspete mai multă vreme etc.

Iată câteva exemple concrete din lumea vegetală:

soia Roundup Ready: au fost introduse la soia gene bacteriene care o fac să reziste la toxinele din anumite ierbicide. Acest lucru permite fermierilor să stropească culturile de soia cu ierbicidul respectiv, care va omorî numai buruienile

- **porumb Bt, bumbac Bt, vânăță Bt etc:** au fost introduse gene de la *Bacillus thuringiensis* (Bt), o bacterie din sol care produce o toxină mortală pentru multe insecte. Plantele care conțin gena toxinei bacteriene produc acea toxină în țesuturile lor, făcându-le letale pentru insecte
- **orez biofortificat, sau orez auriu:** în 2000, cercetătorul elvețian Ingo Potrykus a introdus la orez o genă bacteriană și două gene de la narcisă, pentru ca bobul de orez să conțină vitamina A
- **cartof ‘medical’:** în 2003, Universitatea de Stat din Arizona a produs un soi nou de cartof, care conține un vaccin pentru hepatita B. Persoanele care mănâncă astfel de cartofi produc o cantitate mare de anticorpi. În mod similar, în cartof au fost introduse gene de la bacteria holerei, pentru a transforma cartofii într-un vaccin ușor de mânuit
- **orez ‘medical’:** au fost introduse la orez gene umane, care produc proteine umane
- **diferite soiuri vegetale care produc plastic, chimicale, vaccinuri, medicamente etc**

Astăzi, se cultivă spre comercializare soiuri modificate genetic de porumb, orez, bumbac, rapiță, soia, ridiche, dovlecel, tomate, tutun, papaya, cartof, sfeclă, sfeclă de zahăr etc. De asemenea, în laboratoarele marilor companii se lucrează la modificarea genetică a verzei, conopidei, mazării și a multor altor plante.

Unul dintre cele mai recente proiecte de acest gen s-a desfășurat prin colaborarea dintre Universitatea Tehnologică din Queensland, Australia și Organizația Națională de Cercetare Agricolă din Uganda. La începutul anului 2010, după un an de cultivare în Queensland, cercetătorii au cules și testat primele banane modificate genetic pentru a conține concentrații mai mari de pro-vitamina A și fier. Se estimează că, în circa 5 ani, acestea vor putea fi comercializate în Africa.

Iată și câteva exemple din lumea animală:

- **crapul transgenic:** cercetătorii au reușit să transfere gena hormonului de creștere de la păstrăv la crap. Ca urmare, crapul transgenic produce hormon de creștere propriu speciei sale, ca și hormon de creștere propriu păstrăvului, crescând practic cu o treime mai mult ca un crap normal
- **alți pești modificați genetic:** somonul – pentru o creștere mai rapidă, și păstrăvul – pentru a fi rezistent la infecția unui virus
- **eco-porcul:** după 10 ani de cercetări, oamenii de știință canadieni au reușit să producă o specie nouă de porc, care produce bălegar mai puțin bogat în fosfor
- **vaci modificate genetic:** cercetătorii au reușit să introducă la vacă gene umane, care produc proteine folosite din punct de vedere medical. Aceste proteine sunt prezente în laptele de vacă

Rezultatele practice ale tehnicilor de inginerie genetică aplicate în lumea bacteriilor sunt cunoscute de multă vreme. Iată câteva exemple:

- **bacterii producătoare de hormon de creștere bovin:** s-a introdus la bacteria *Escherichia coli* gena responsabilă de producerea hormonului de creștere bovin. Hormonul produs de bacterie este extras, purificat și injectat la vaci, conducând la creșterea producției de lapte cu 10-15%
- **bacterii producătoare de insulină:** tot la *Escherichia coli* s-a reușit introducerea genei insulinei umane. Insulina produsă de bacterie este administrată pacienților bolnavi de diabet insulino-dependent

Cine se ocupă de producerea de organisme modificate genetic

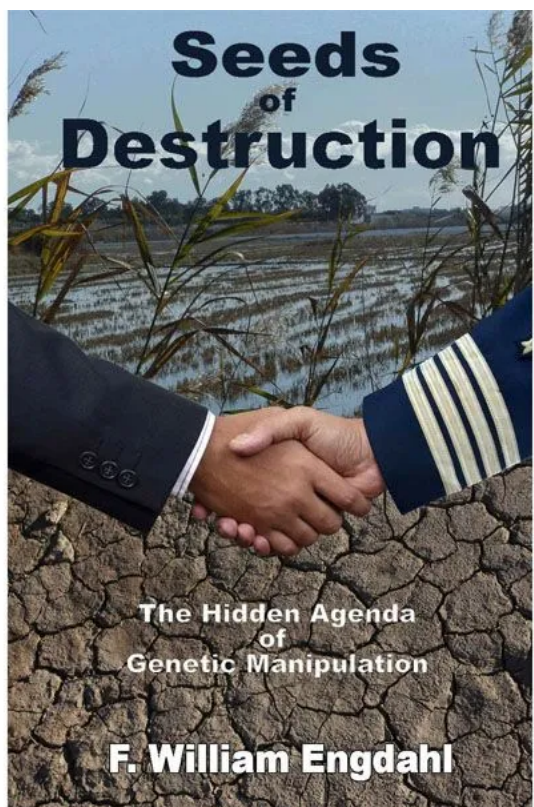
Diferiți jurnaliști și cercetători care au studiat fenomenul au scris articole și cărți, încercând să arate latura mai puțin cunoscută a ingineriei genetice. În prezent, producerea și comercializarea de organisme modificate genetic este controlată de 5 corporații gigant: Monsanto, Syngenta – apărută prin fuziunea departamentelor agricole ale firmelor Novartis și AstraZeneca, DuPont, Bayer și Dow Chemicals, care luptă pentru impunerea acestor produse ale ingineriei genetice pe plan mondial.

Giganții agro-industriali DuPont, Dow Chemicals și Monsanto au istorii atroce în ce privește siguranța publică, fiind găsiți vinovați că au contaminat grav mediul înconjurător, ca și propriii angajați, au mușamalizat studii și cercetări de laborator care puneau într-o lumină nefavorabilă produsele comercializate de ei și au ascuns faptele vreme de decenii. Monsanto – cel mai mare producător de organisme modificate genetic din lume – este o companie cu o lungă istorie de conduită iresponsabilă, care include „mita pe scară largă, forțarea agențiilor de reglementare, suprimarea informației negative despre produsele sale” și amenințarea jurnaliștilor și oamenilor de știință care îndrăznesc să relateze despre efectele produselor lor. Ea a fost înființată în 1901, iar printre ‘realizările’ sale se numără: crearea infamului agent Orange folosit în războiul din Vietnam, care produce și astăzi malformații la copii, a

dioxinei și a nenumărate chimicale toxice; colaborarea la construirea primei bombe atomice, sau Proiectul Manhattan; cumpărarea în 1985 a companiei farmaceutice Searle, producătorul aspartamului, utilizat în alimentele fără zahăr (astăzi se știe că aspartamul are o mulțime de efecte nocive, dintre care cele mai cumplite sunt cele neurotoxice, afectarea dezvoltării creierului și cele cancerigene).

La sfârșitul secolului XX, aceste concerne agro-industriale ce domină piața organismelor modificate genetic au trecut dincolo de a produce și comercializa noi soiuri către a **patenta organisme vii**. Cei care au studiat îndelung acest fenomen au avertizat că, în decurs de un deceniu, aceste corporații vor deține controlul potențial asupra semințelor pentru întreg mapamondul.

F. William Engdahl, cercetător economic, istoric și jurnalist independent vreme de 35 de ani la New York și apoi în Europa, a studiat problema organismelor modificate genetic. În cartea sa, *Semințele distrugerii: Agenda secretă a manipulării genetice* (**foto**), el nota:

„În primii ani ai noului secol, a devenit limpede că nu mai mult de 5 companii multinaționale chimice uriașe au apărut ca jucători globali în jocul controlului patentelor asupra produselor alimentare de bază de care depinde nutriția zilnică a majorității oamenilor din lume – porumb, soia, orez, grâu, chiar legume și fructe și bumbac – ca și noi soiuri de păsări rezistente la boală, modificate genetic pentru a rezista la virusul aviar H5N1, sau chiar porci și vite modificate genetic”.

Urmărind evoluția și activitățile lor, se remarcă faptul că aceste corporații multinaționale „au un singur scop: controlarea sistemului mondial al hranei”. În sprijinul acestei afirmații dure pot fi aduse mai multe argumente: tendința corporațiilor de a patenta forme de viață; introducerea tehnologiei terminator; modul agresiv și prea adeseori lipsit de etică în care au luptat și luptă pentru impunerea produselor lor pe plan mondial.

1. www.globalresearch.ca (<http://www.globalresearch.ca/>).
 - 25 martie 2008, „Death of the bees: GMO crops and the decline of bee colonies in North America”
 - 20 august 2008, „Agrobacterium & Morgellons disease, a GM connection ?”
 - 6 noiembrie 2008, „The GM genocide: Thousands of Indian farmers are committing suicide after using genetically modified crops”
 - 24 februarie 2009, „Monsanto’s Bt cotton kills the soil as well as farmers”
 - 3 aprilie 2009, „Unsafe genetically modified food. GMO proliferation bills in the US Congress”
 - 22 mai 2009, „A moratorium on genetically manipulated (GMO) foods”
 - 11 iunie 2009, „Beyond golden rice: The Rockefeller Foundation’s long-term agenda behind genetically modified food”
 - 29 iulie 2009, „The long effects of ... genetically modified food on humans”
 - 18 august 2009, „Monsanto’s man in the Obama Administration”
 - 3 ianuarie 2010, „The effects of genetically modified foods on animal health”
 2. www.organicconsumers.org (<http://www.organicconsumers.org/>), august 2003, „Genetically modified democracy”
 3. *Ziua*, 7 martie 2007, „Orezul Frankenstein”
 4. *România liberă*, 10 mai 2007, „Incoerență modificată genetic”
 5. www.mathaba.net (<http://www.mathaba.net/>), 16 mai 2007, „GM foods, crops – preparing for ... worldwide genetic control”
 6. www.rense.com (<http://www.rense.com/>), 22 februarie 2008, „Health hazards of genetically engineered foods”
 7. *ACRES*, iunie 2008, „The seed barons”
 8. *Wise Up Journal*, 1 iunie 2009, „The significance of the successfully developed GM food vaccine”
 9. <http://hotnews.ro> (<http://hotnews.ro/>), 11 august 2009, „Anglia se pregătește să producă alimente modificate genetic”
 10. www.fides.org (<http://www.fides.org/>), 16 noiembrie 2009, „‘Africa needs water, not GMOs’, Cardinal Napier, Archbishop of Durban, tells Fides”
 11. www.religiousintelligence.co.uk (<http://www.religiousintelligence.co.uk/>), 26 noiembrie 2009, „Church opposes GM foods”
 12. www.lemonde.fr (<http://www.lemonde.fr/>), 11 decembrie 2009, „Une etude prouve la nocivite pour l’organisme de trois mais Monsanto”
 13. www.dailymail.co.uk (<http://www.dailymail.co.uk/>), 21 ianuarie 2010, „Fears grow as study shows genetically modified crops ‘can cause liver and kidney damage’”
 14. www.adevarul.ro (<http://www.adevarul.ro/>), 10 februarie 2010, „Intrăm într-o Europă modificată genetic ?”
 15. www.antena3.ro (<http://www.antena3.ro/>), 10 februarie 2010, „India amână cultivarea de vinete modificate genetic”
 16. <http://think.hotnews.ro> (<http://think.hotnews.ro/>), 24 februarie 2010, „Explozie (<http://think.hotnews.ro/explozie-de-culturi-modificate-genetic-si-in-2010.html>) de culturi modificate genetic și în 2010”
 17. Documentarul în limba engleză, *Viitorul alimentației*.
 18. www.spiritdaily.com (<http://www.spiritdaily.com/>), „In push for ‘new world’ is concern over gene-altered food controlled by a handful of global companies”
- Episod apărut în „Catacombele Ortodoxiei”, nr. 56/mai-iunie 2010**

PARTEA A IV-A

Patentarea organismelor vii și monopolul crescând asupra alimentelor de bază

Astfel, pentru a dezvolta, testa și comercializa un produs modificat genetic este nevoie de cel puțin 7-9 ani și o investiție de circa 55 milioane de dolari. Folosind acestea drept argument, companiile au încercat să patenteze rezultatele descoperirilor lor. Până prin anii '1930, legislația nu permitea patentarea ființelor vii și a alimentelor, tocmai pentru a evita apariția unui monopol asupra lor; ulterior, legile au fost modificate dând posibilitatea patentării organismelor vii.

În 1980, Biroul pentru patente și mărci al Departamentului Comerțului din Statele Unite ale Americii a emis prima patentă pentru un organism modificat genetic; era vorba de o bacterie 'mâncătoare' de ulei. Apoi, în 1988, a fost emisă prima patentă pentru un animal modificat genetic, un șoarece de laborator, căruia îi fusese inserată o genă de predispoziție la cancer pentru a testa pe el doze mici de carcinogene. De atunci au fost acordate sute de patente pentru bacterii, virusuri, plante și animale modificate genetic.

Posibilitatea oferită corporațiilor de a patentă organisme vii echivalează cu a le acorda dreptul de a deține specii vii. Acest fapt conduce către exprimarea ideii că dacă o companie are patentă pentru o genă, deci o deține, înseamnă că orice organism care are acea genă aparține companiei respective. De exemplu, gigantul agro-industrial Monsanto a cumpărat foarte multe companii producătoare de semințe și apoi a început să patenteze semințe; inițial a patentat semințe modificate genetic, ca ulterior să treacă la patentarea de semințe care nu sunt modificate genetic. Se estimează că Monsanto deține aproximativ 11.000 de astfel de patente.

Firește, și în acest domeniu aspectul financiar este primordial. Când au început să comercializeze semințe modificate genetic, corporațiile care au investit sume uriașe pentru producerea acestora au cerut fermierilor să semneze acorduri prin care să se angajeze că nu vor păstra semințe pentru replantare sau vânzare. Tot printr-un astfel de acord, fermierii se obligau să permită accesul angajaților companiei pe proprietatea lor timp de 3 ani, pentru a verifica ce plante cultivă. Mai mult, compania Monsanto a înființat o linie telefonică gratuită pentru ca fermierii să-și poată denunța vecinii care ar fi păstrat semințe modificate genetic pentru a le utiliza în anul următor.

Modul în care aceste corporații gigant îi tratează pe fermieri este foarte agresiv. Ele au intentat sute, poate mii de procese, acuzându-i pe aceștia că fură semințele și organisme patentate. În timpul proceselor, reprezentanții companiilor au afirmat cu nonșalanță că nu importă cum ajung semințele modificate genetic pe câmpul fermierilor vecini cu terenuri pe care se cultivă plante modificate genetic: prin intermediul vântului, insectelor sau prin polenizare, este furt. Sute și mii de fermieri au fost purtați prin tribunale și siliți să plătească sume colosale corporațiilor producătoare.

Ulterior, giganții agro-industriali au găsit o metodă mai eficientă pentru a-și proteja monopolul asupra semințelor modificate genetic. Cercetătorii de la Departamentul de Agricultură al SUA și Compania Delta and Pine Land din Mississippi au dezvoltat un „sistem de protecție a tehnologiei”, numit de critici **tehnologie terminator**, terminologie care s-a impus. Practic, acești cercetători au reușit să introducă în materialul genetic o genă terminator (sinucigașă) care face ca plantele să nu producă semințe fertile. Ele pot fi făcute fertile prin adăugarea unor substanțe care determină germinarea și creșterea semințelor. În iunie 2007, după mai multe încercări, corporația Monsanto a reușit să achiziționeze compania Delta and Pine Land și astfel a reușit să impună necesitatea cumpărării de semințe an de an.

Pasul următor l-a constituit o campanie agresivă de impunere a organismelor modificate genetic pe piața mondială, făcându-li-se o reclamă deosebită. Această campanie a scos în evidență faptul că organismele modificate genetic dau recolte mai bogate și au anumite caracteristici avantajoase, dar a uitat să menționeze ‘amănunte’ precum acela că acest tip de organisme cresc tot cu pesticide, deci cultivarea lor necesită aceleași cheltuieli de întreținere – dacă nu cumva mai mari, deoarece implică cumpărarea an de an de semințe care sunt scumpe comparativ cu cele obișnuite, ca și de pesticide specifice pentru aceste culturi – și nu conduce la eliminarea substanțelor toxice care se găsesc în pesticide. De altfel, tot compania care furnizează semințele, furnizează și pesticidele necesare creșterii culturii respective ...

Asigurarea perpetuării unor astfel de organisme modificate genetic pe piața mondială

În 1992, după întruniri secrete cu conducerea corporației Monsanto, președintele George H. W. Bush a dat o decizie executivă, prin care a stabilit că nu trebuie efectuate nici un fel de teste de siguranță speciale de către nici o agenție guvernamentală americană, nici teste independente înainte de comercializarea organismelor modificate genetic. Această hotărâre are la bază *doctrina echivalenței substanțiale*, o doctrină vag formulată și neștiințifică care susține că organismele modificate genetic sunt substanțial echivalente cu cele nemodificate genetic și, prin urmare, nu este nevoie nici de teste de siguranță, nici de vreo etichetare aparte a produselor.

Acest concept este o contradicție în termeni, căci pe de o parte compania Monsanto pretinde că semințele sale trebuie patentate pentru că sunt unice, conținând un anumit material genetic modificat ce dă caracteristici unice organismelor, și pe de altă parte susține că nu sunt unice, ci substanțial echivalente cu plantele obișnuite.

Decizia președintelui Bush a fost reiterată de președinții care l-au succedat: William Clinton, George W. Bush și Barack Obama. Pe 6 octombrie 2000, în periodicul său, *Monsanto Inhouse Newsletter*, marele gigant agro-industrial dezvăluia faptul că politica sa va fi susținută permanent de președinții americani: „Biotehnologia agricolă va găsi un susținător în ocupantul Casei Albe de anul viitor, oricare ar fi candidatul care va câștiga alegerile”.

Introducerea organismelor modificate genetic pe piața americană a fost extrem de importantă, constituind o rampă de lansare a acestora pe plan mondial. Ca urmare, liderii corporațiilor au luptat intens pentru a promova o legislație favorabilă organismelor modificate genetic în SUA și a contracara opoziția puternică a opiniei publice și a diferitelor organizații non-guvernamentale.

În acest scop, în America funcționează un adevărat *sistem suveică* între industria alimentară și agențiile guvernamentale care o reglementează. Persoane din conducerea corporațiilor, mai ales a companiei Monsanto, își părăsesc posturile, pătrund în agențiile guvernamentale americane, iau măsuri favorabile politicii agricole a companiei și apoi revin în posturile anterioare. De exemplu, Mickey Kantor, secretarul pentru comerț al președintelui Clinton, a făcut numeroase favoruri corporației Monsanto la nivel de comerț internațional și apoi a intrat direct în grupul de directori al companiei. Kantor este doar un nume dintr-o listă lungă de persoane care au făcut parte din acest *sistem suveică*: Clarence Thomas – Curtea Supremă de Justiție/avocat Monsanto; Lidia Watrud – Agenția pentru Protecția Mediului/cercetător Monsanto; Anne Veneman – secretar pentru agricultură/conducerea unei firme cumpărate de Monsanto; Donald Rumsfeld – secretar al apărării/președintele Searle – filială Monsanto etc.

Cel mai recent scandal l-a stârnit numirea lui Michael R. Taylor la conducerea Administrației pentru Hrană și Medicamente (Food & Drug Administration, FDA), pe 7 iulie 2009. La sfârșitul anilor '1970, el era avocat al Departamentului pentru Agricultură al SUA. Anii '1980 l-au găsit avocat la firma de avocatură King & Spalding, unde reprezenta corporația Monsanto. Între anii 1991-1994, a fost membru al Comisiei pentru Politici a FDA – perioadă în care agenția a aprobat folosirea hormonului de creștere bovin modificat genetic al companiei Monsanto pentru vacile de lapte, fără etichetare, regăsit astăzi în cea mai mare parte a laptelui american de pe piață. Între 1998-2001, Taylor a fost vicepreședinte pentru politică publică la Monsanto etc. În prezent, el are ca misiune deschiderea piețelor africane pentru semințele modificate genetic și agro-chimicalele necesare.

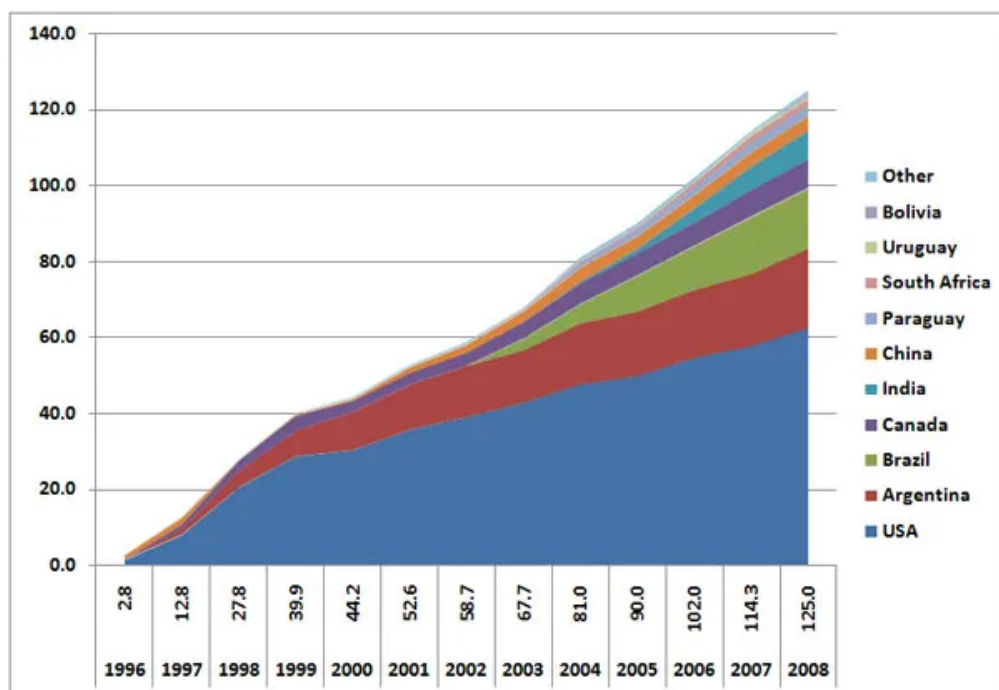
Lupta pentru promovarea de noi acte legislative care să acorde puteri și mai mari acestor corporații continuă. Prin astfel de legi se dorește urmărirea animalelor din satelit, distrugerea băncilor de semințe nemodificate genetic, pedepse cu închisoarea și confiscarea drepturilor de proprietate pentru fermieri, intrarea fără mandat a autorităților pe teritoriul fermelor, eliminarea planificată a fermierilor independenți etc.

Cultivarea organismelor modificate genetic la nivel mondial

Sub masca „comerțului liber” și a „ajutorului umanitar”, giganții agro-industriali și-au extins piețele de desfacere pe toate continentele. Cultivarea organismelor modificate genetic a cunoscut o explozie fără precedent după introducerea lor în anii '1990. Astfel, în 1999, în SUA, porumbul modificat genetic reprezenta o treime din culturile de porumb, iar bumbacul Bt 40%; în prezent, bumbacul Bt constituie două treimi din totalul culturilor de bumbac. Iar dacă în anul 2000, în SUA, peste 14 milioane de hectare erau cultivate cu soia Roundup Ready, adică peste 55% din totalul plantațiilor de soia, în prezent peste 80% din soia americană și 90% din soia argentiniană sunt modificate genetic.

Se estimează că peste 80% din alimentele prelucrate în SUA conțin organisme modificate genetic: orez, porumb, grâu, soia, uleiuri vegetale, băuturi răcoritoare, sosuri de salate, legume și fructe, produse lactate, carne, lapte praf, ca și diferiți aditivi dintr-o mulțime de produse.

Astăzi, compania Monsanto controlează 90% din piața globală de semințe modificate genetic. În Brazilia, 54% din soia este produsă din semințe Monsanto, iar din 2008, țara a început să folosească mai multe pesticide și ierbicide ca SUA. În 2008, compania controla

80% din piața braziliană de ierbicid glifosat (extrem de toxic), ridicând prețul cu 50% în momentul legalizării sale.

Potrivit raportului anual al Serviciului Internațional pentru Achiziționarea Aplicațiilor Agricole Biotehnologice din 2009, culturile modificate genetic au ocupat 125 milioane hectare în 2008 și 134 milioane hectare în 2009. Culturile modificate genetic vor continua să crească ca pondere și în 2010, în zone precum Brazilia, Pakistan și Africa. În 2009, ponderea pe țări a fost următoarea: SUA – 64 milioane ha; Brazilia – 21,4 milioane ha; Argentina – 21,3 milioane ha; India – 8,4 milioane ha; Canada – 8,2 milioane ha; China – 3,7 milioane ha; Paraguay – 2,2 milioane ha; Africa de Sud – 2,1 milioane ha (*foto*). Raportul arată că aceleași 6 țări – SUA, Brazilia, Argentina, India, Canada și China – continuă să domine scena globală a culturilor modificate genetic, găzduind 95% din totalul lor. Aceleași sunt și plantele cultivate: soia, porumbul, bumbacul și rapița ocupând 99% din totalul culturilor modificate genetic.

(Aceleași surse ca la partea a III-a)

Articol apărut în „Catacombele Ortodoxiei”, nr. 57/iulie-august 2010

PARTEA A V-A

**O recenzie a cărții *Semințele distrugerii: agenda secretă a manipulării genetice*
sau despre efectele și interesele din spatele alimentelor modificate genetic**

Revoluția verde a pus temelia pentru Revoluția genetică,
permițând câtorva uriași agro-industriali anglo-americani
să câștige controlul mondial al rezervelor de hrană

William Engdahl este un economist și analist de frunte al noii ordini mondiale, care a scris vreme de peste 30 ani pe teme de energie, politică și economie. El ține cuvântări adeseori la conferințe internaționale și este un cercetător asociat distins al Centrului de Cercetare a Globalizării. Este autorul lucrărilor *Un secol de război: Politica anglo-americană a petrolului și noua ordine mondială* (2004) și *Semințele distrugerii: Agenda secretă a manipulării genetice* (2007).

Alimente modificate genetic: un experiment asupra maselor

În 2003 a apărut lucrarea lui Jeffrey Smith, *Semințele înșelării*. Aceasta expune pericolele alimentelor modificate genetic netestate și nereglementate pe care majoritatea americanilor le consumă zilnic fără a cunoaște ce riscuri potențiale pentru sănătate își asumă. Eforturile de a informa publicul au fost înăbușite, iar știința demnă de încredere a fost înmormântată.

Să aruncăm o privire la ce-a avut de îndurat specialistul de renume mondial în domeniul modificării genetice a plantelor și lectinelor, Arpad Pusztai, din Marea Britanie. El a fost denigrat și concediat din postul său de cercetare de la Institutul de Cercetare Rowett din Scoția, pentru că a publicat date nefavorabile industriei respective, date care îi fuseseră cerute cu privire la siguranța alimentelor modificate genetic. Studiul său de la Institutul Rowett a fost primul studiu independent din lume care a tratat această problemă. El l-a întreprins crezând în viitorul acestor alimente, dar s-a alarmat de descoperirile sale. Rezultatele erau înfiorătoare și au implicații pentru alimentele modificate genetic pe care le consumă oamenii.

Pusztai a descoperit că șobolanii hrăniți cu cartofi modificați genetic aveau ficatul, inima, organele genitale masculine și creierul mai mici, iar sistemul imunitar era vătămat; ei prezentau modificări structurale ale leucocitelor, fapt care-i făcea mai vulnerabili în caz de infecție sau boală, comparativ cu șobolanii hrăniți cu cartofi nemodificați genetic. Însă problemele nu se opreau aici. Pe măsură ce aceste animale de laborator consumau alimente modificate genetic, apăreau leziuni ale timusului și splinei, ca și țesuturi mărite, inclusiv pancreasul și intestinele. Existau cazuri de atrofie a ficatului, dar și de proliferare semnificativă a stomacului și celulelor intestinului care puteau fi semnul unui risc mai mare de cancer în viitor. La fel de alarmant era faptul că toate acestea au avut loc după numai 10 zile de testare și modificările persistau încă după 110 zile, perioadă care este echivalentă la om cu 10 ani.

Astăzi, alimentele modificate genetic sunt pretutindeni în dieta noastră, în special în SUA. Peste 80% din toate alimentele procesate vândute în supermarketuri conțin produse modificate genetic. Cereale precum orez, porumb și grâu, legume precum soia (și o gamă de produse cu soia), uleiuri vegetale, băuturi răcoritoare, sosuri de salate, produse lactate inclusiv ouă, carne și alte produse animale, și chiar laptele praf pentru bebeluși conțin alimente modificate genetic. De asemenea, există o mulțime uriașă de aditivi și ingrediente ascunse în alimentele procesate; ele nu sunt dezvăluite consumatorilor deoarece o astfel de etichetare este interzisă. Cu toate acestea, cu cât mâncăm mai multe alimente de acest gen, cu atât mai mare este amenințarea potențială pentru sănătatea noastră.

Astăzi, noi suntem cu toții șobolani de laborator într-un experiment uman de masă, necontrolat, nereglementat, ale cărui rezultate sunt până în prezent necunoscute. Riscurile sale sunt incalculabile și vor trece mulți ani până când vor putea fi estimate. Odată ce semințele modificate genetic sunt introduse într-o zonă, geniul din sticlă este lăsat slobod pe vecie ...

În ciuda riscurilor uriașe, autoritățile de la Washington și un număr tot mai mare de guverne din întreaga lume – precum în zone din Marea Britanie, Europa (și în România, despre care vom vorbi pe larg într-un episod ulterior), Asia, America Latină și Africa – permit acum ca aceste produse să fie cultivate pe terenurile lor sau să fie importate. Acestea sunt produse și vândute consumatorilor pentru că uriași agro-industriali ca Monsanto, DuPont, Dow AgriSciences și Cargill au puterea imensă de a cere acest lucru și au un partener puternic care-i susține – guvernul SUA și agențiile sale, inclusiv Departamentele Agriculturii și Statului, Administrația pentru Alimente și Medicamente (FDA), Agenția pentru Protecția Mediului (EPA) și chiar instituția apărării. De asemenea, aspecte legate de comerț ale regulilor de patentare a drepturilor de proprietate intelectuală ale Organizației Mondiale a Comerțului (WTO) le susțin, alături de alte reglementări ale aceleiași organizații favorabile industriei respective.

WTO a susținut o acțiune a SUA împotriva politicilor europene de reglementare a organismelor modificate genetic, în pofida sentimentelor puternice ale consumatorilor de pe continent împotriva acestor alimente și ingrediente. De asemenea, a încălcat Protocolul de biosiguranță care ar trebui să lase națiunile să reglementeze aceste produse în interesul public, dar nu o face fiindcă regulile de comerț ale WTO l-au sabotat.

Cu toate acestea, au loc încontinuu acțiuni de protest împotriva organismelor modificate genetic, consumatorii încă au un cuvânt de spus și există sute de zone fără organisme modificate genetic în toată lumea, inclusiv în SUA. Toate acestea și mai multe trebuie întreprinse pentru a contracara uriașii agro-industriali care până în prezent nu au avut piedici.

Washington-ul lansează Revoluția genetică

În cartea sa, William Engdahl arată că știința „modificării biologice și genetice a plantelor și altor forme de viață” a apărut pentru prima oară în laboratoarele de cercetare din SUA în anii ‘1970. Administrația Reagan vroia ca America să domine în acest domeniu incipient și agro-industria care avea la bază aceste biotehnologii a fost favorizată în mod special. La începutul anilor ‘1980, companiile s-au întrecut în a dezvolta plante, șeptel și medicamente de origine animală modificate genetic. Autoritățile de la Washington le-au ușurat condițiile cu un climat nereglementat, favorabil afacerilor, care a dăinuit de atunci atât sub conducere republicană, cât și democratică.

În fruntea eforturilor de dezvoltare a organismelor modificate genetic se află o companie cu o „istorie lungă de fraudă, mușamalizare, mită”, înșelare și dispreț față de interesul public: **Monsanto**. Primul său produs a fost zaharina, care s-a dovedit ulterior a fi un carcinogen. A trecut apoi la substanțe chimice, plastice și a devenit celebră pentru agentul Orange care a fost folosit pentru a desfrunzi junglele vietnameze în anii ‘1960 și ‘1970 și a expus sute de mii de civili și trupe la dioxina mortală, unul dintre cei mai toxici compuși cunoscuți.

Alături de alți giganți industriali, Monsanto este acuzată că este un poluator nerușinat. Are o istorie de deversări în secret în apă și sol a câtorva dintre cele mai letale substanțe cunoscute și de a scăpa de orice fel de posibile acuzații de pe urma acestora. În schimb, pe site-ul său, în timp ce ignoră această istorie morbidă a sa, compania se laudă că „aplică inovația și tehnologia pentru a ajuta fermierii din întreaga lume să aibă succes, să producă alimente mai sănătoase, nutrețuri mai bune pentru animale și mai multe fibre, în timp ce reduc impactul agriculturii asupra mediului”. În cercetarea sa detaliată a fenomenului ‘organisme modificate genetic’, Engdahl dovedește exact contrariul ...

În ciuda trecutului său, Monsanto și alți uriași în domeniul organismelor modificate genetic au avut libertate totală în anii '1980 și mai ales după ce George H. W. Bush a devenit președinte în 1989. Administrația sa a deschis „cutia Pandorei” astfel ca nici un fel de „reglementări nenecesare să nu-i stingherească”. „Nici măcar o singură lege nouă de reglementare cu privire la biotehnologie sau produsele modificate genetic nu a fost votată atunci sau mai târziu, în ciuda tuturor riscurilor necunoscute și a posibilelor pericole pentru sănătate”.

Pe o piață complet liberă, vulpile păzesc acum cotețul de păsări pentru că sistemul a fost lăsat să se regleze de la sine. Un ordin executiv mai vechi al lui Bush a garantat acest lucru, stabilind că **plantele și alimentele modificate genetic sunt „substanțial echivalente” cu cele obișnuite din aceeași varietate**, precum porumbul, grâul sau orezul. **Acest ordin a formulat principiul „echivalenței substanțiale” ca „elementul esențial al întregii revoluții a organismelor modificate genetic”**. Era un talmeș-balmeș pseudo-științific, dar care era acum lege. Engdahl consideră că ordinul în speță este totuna cu scenariul unui film științifico-fantastic despre un microorganism extraterestru potențial catastrofal, dar care nu mai ține de domeniul științifico-fantastic.

Monsanto a ales laptele ca prim produs al său modificat genetic, pe care l-a manipulat genetic cu hormon de creștere bovin obținut din ADN recombinant și l-a comercializat sub numele de piață Posilac. În 1993, Administrația pentru Alimente și Medicamente (FDA) din era Clinton l-a declarat sigur și a aprobat vânzarea sa înainte de a fi disponibilă orice informație pentru consumatori. Acum el este vândut în fiecare stat american și promovat ca o modalitate prin care vacile pot produce cu până la 30% mai mult lapte. Însă, curând au început să apară problemele. Fermierii au relatat că rezerva lor de lapte s-a epuizat cu până la 2 ani mai devreme decât în mod normal, au apărut infecții grave și unele animale nu puteau să meargă. Printre alte probleme s-au numărat inflamația ugerului, ca și fătarea de viței diformi.

Informațiile de acest gen au fost suprimate, iar laptele în cauză nu este etichetat în vreun fel anume, astfel că nu există nici un mod prin care oamenii să poată afla ce consumă. De asemenea, lor nu li s-a spus că acest hormon cauzează leucemie și tumori la șobolani și că un comitet al Comisiei Europene a conchis că oamenii care beau acest lapte riscă să dezvolte cancer de sân sau prostată. Uniunea Europeană a interzis produsul, însă SUA nu a făcut-o. În pofida problemelor clare de siguranță alimentară, FDA nu a luat nici o măsură și permite ca acest lapte să se vândă pe piața americană, fără putința de a fi identificat. Acesta a fost doar începutul.

Manipularea datelor

William Engdahl prezintă 'afacerea Pusztai', prețul pe care l-a plătit acesta, inclusiv vătămarea adusă sănătății sale, și reabilitarea modestă pe care a primit-o în cele din urmă. Pusztai rămăsese deja fără slujbă în 1999, când Societatea Regală Britanică, înființată în urmă cu 300 ani, l-a atacat, afirmând că studiul său „avea multe vicii de concepție, execuție și analiză și că nu ar trebui trase nici un fel de concluzii din el”. Această critică nu avea în realitate nici un fundament, ci el fusese atacat fiindcă bomba lui Pusztai amenința să deraieze industria britanică colosal de profitabilă a organismelor modificate genetic și avea să facă același lucru cu sora sa americană.

În ce-l privește pe Pusztai, după 5 ani, câteva atacuri de cord și o carieră ruinată, el a aflat în cele din urmă ce s-a întâmplat după ce și-a făcut publice descoperirile. Monsanto era vinovatul. Compania s-a plâns președintelui american Bill Clinton care l-a alertat, la rândul său, pe prim-ministrul britanic Tony Blair. Era absolut necesar ca descoperirile lui Pusztai să fie infirmate și el discreditat ca om de știință. Cu toate acestea, el a putut să riposteze cu ajutorul revistei științifice britanice extrem de respectate, *The*

Lancet. Deși Societatea Regală Britanică a lansat o serie de amenințări împotriva lui Pusztai, editorul revistei a publicat articolul lui, dar cu un preț. După publicare, societatea și industria biotehnologică au atacat revista *The Lancet*. A fost încă un act plin de neobrăzare.

Astăzi, Arpad Pusztai ține conferințe pretutindeni în lume despre cercetările sale asupra organismelor modificate genetic și este consultant pentru inițierea de grupuri care studiază efectele acestor alimente asupra sănătății. Alături de el și soția sa a avut de suferit co-autorul lui, Stanley Ewen, care și-a pierdut postul de profesor de la Universitatea din Aberdeen. Este de notat faptul că acest obicei – de a-i decapita pe cei care vehiculează adevăruri nedorite – este regula, nu excepția, cu atât mai mult cu cât ceea ce îndrăznesc să afirme contravine intereselor financiare fenomenale ale unor companii industriale.

Guvernul Blair a mers chiar mai departe. A cerut firmei particulare Grainseed să realizeze un studiu de 3 ani pentru a dovedi siguranța alimentelor modificate genetic. Ulterior, ziarul londonez *Observer* a obținut documente ale Ministerului Agriculturii care arătau că testele erau falsificate și dădeau naștere unei „științe bizare”. Cel puțin un cercetător de la Grainseed a măsluit datele „pentru a face să pară că anumite semințe din probe se comportau mai bine decât o făceau în realitate”.

Însă, ministerul a recomandat atestarea unei varietăți de porumb modificat genetic, iar guvernul Blair a emis un nou cod de conduită, potrivit căruia **„orice angajat al unui institut de cercetare finanțat de stat care îndrăznește să vorbească deschis despre descoperirile privind plantele modificate genetic s-ar putea confrunta cu concedierea, ar putea fi acționat în instanță pentru nerespectarea contractului de muncă sau s-ar putea confrunta cu un ordin judecătoresc”**. Cu alte cuvinte, **dezvăluirea de informații este acum ilegală, chiar dacă este în joc sănătatea publică**. Nu se va îngădui nici un fel de piedică în calea carului de jertfă al industriei agricole.

Planul Rockefeller pentru industria agricolă

În epoca Războiului Rece, mâncarea a devenit o armă strategică, pretextându-se că este „mâncare pentru pace”. Era o acoperire pentru interesele agricole americane de a pune la cale transformarea cultivării pământului de către familie într-o industrie agricolă mondială, având drept unealtă mâncarea și cu fermierii mici eliminați pentru ca pământul lor să poată fi folosit cât mai eficient. Dominația asupra agriculturii lumii trebuia să fie „unul dintre stâlpii centrali ai politicii de după război a Washington-ului, alături de controlarea piețelor mondiale de petrol și vânzările din domeniul apărării din lumea necomunistă”. Criza mondială a hranei din 1973 a fost evenimentul decisiv.

Lipsa producțiilor principale de grâne, ca și prima din cele două lovituri din sfera petrolului din anii ‘1970, a dus la promovarea unei „schimbări semnificative în politica Washington-ului”. Prețul petrolului și al grânelor a crescut de 3-4 ori într-o perioadă în care SUA era cel mai mare producător de surplus de hrană din lume și avea cea mai mare putere asupra prețurilor și rezervelor. Era o perioadă ideală pentru o nouă alianță între companiile americane care comercializau grâne și guvern. Astfel, „s-a pus temelia pentru revoluția genetică de mai târziu”.

În acest context apare ceea ce Engdahl numește „marele jaf al trenului”, avându-l drept inculpat pe Henry Kissinger. El a hotărât că politica agricolă americană era „prea importantă pentru a fi lăsată în mâinile Departamentului Agriculturii”, astfel că a preluat el însuși controlul asupra acesteia. **Cititorii vor ști soiul de viitor pe care Kissinger îl avea în minte când a spus în 1970: „Controlați petrolul și veți controla popoare; controlați hrana și veți controla oamenii”**. Lumea avea nevoie cu disperare de grâne, America avea cea mai mare rezervă și planul era de a folosi această putere pentru a „schimba din

temelii piețele mondiale de mâncare și comerțul cu hrană”. Marii câștigători erau comercianții cu grâne precum Cargill, Archer Daniels Midland (ADM) și Continental Grain; companiile au fost ajutate de „noua politică a lui Kissinger de a crea pentru prima oară o piață agricolă globală”. **Mâncarea „va răsplăti prietenii și va pedepsi dușmanii”** și la baza acestei strategii stau legăturile dintre autoritățile de la Washington și domeniul afacerilor.

Piața mondială de hrană a fost reorganizată, interesele corporațiilor au fost favorizate, avantajul politic a fost exploatat și a fost pusă baza pentru „revoluția genetică” din anii ‘1990. După cum s-au desfășurat evenimentele în următoarele două decenii, interesele familiei Rockefeller, inclusiv Fundația Rockefeller, urmau să joace rolul decisiv. Această reorganizare a început în timpul președinției lui Richard Nixon (1969-1974), ca piatră de temelie a politicii sale agricole; comerțul liber era ‘incantația’, comercianții de grâne erau beneficiarii, iar fermele familiale trebuiau să dispară pentru ca uriașii agro-industriali să poată prelua controlul. Falimentarea fermelor familiale avea drept scop îndepărtarea unui „exces de resurse umane”. Engdahl numește această din urmă politică o „formă puțin mascată de imperialism alimentar” ca parte a unui plan ca SUA să devină „grânarul lumii”. Ferma familială trebuia să devină „ferma fabrică” și agricultura trebuia să devină „industrie agricolă”, dominată de câteva corporații uriașe cu legături incestuoase cu Washington-ul.

Și devalorizarea dolarului făcea parte din schemă în Noul Plan Economic al lui Nixon, care includea încheierea perioadei aurului în 1971 pentru a lăsa moneda în voia soartei. Națiunile în curs de dezvoltare erau asaltate cu ideea să nu se mai considere auto-suficiente alimentar la nivel de grâne și carne de vită, să se bazeze pe America pentru mărfuri cheie și să se concentreze în schimb pe producerea de fructe mici, zahăr și legume pentru export. Valuta străină câștigată din acest export putea fi folosită apoi pentru a cumpăra produse de import din SUA și pentru a restitui împrumuturile de la Fondul Monetar Internațional (FMI) și Banca Mondială care creau un ciclu nesfârșit de sclavie la nivel de datorii. A fost de asemenea folosit Acordul General pentru Tarife și Comerț, așa cum a fost folosit ulterior Organizația Mondială a Comerțului (WTO) cu reguli scrise de corporații pentru a conveni intereselor lor privind profiturile.

Reducerea drastică a populației

În toiul unei secete mondiale și a unei prăbușiri a bursei de valori, să analizăm memorandumul secret al lui Kissinger din aprilie 1974. Memorandumul de studiu a securității naționale 200 a fost influențat de interesele Rockefeller și urmărea adoptarea unui „plan mondial de acțiune privind populația” pentru controlul drastic al populației globului, adică reducerea ei. SUA a condus eforturile, făcând din controlul nașterilor în țările în curs de dezvoltare o condiție prealabilă pentru ajutorul SUA. Engdahl rezumă aceasta în termeni lipsiți de ambiguitate: „Dacă aceste rase inferioare se pun în calea materiilor noastre prime ieftine, abundente, sigure, atunci trebuie să găsim metode de a scăpa de ele”. Și naziștii urmăreau să dețină controlul. Selectarea populației sau „eugenia” făcea parte din proiectul lor de a elimina rasele „inferioare” pentru a o păstra pe cea „superioară”.

Schema lui Kissinger de „metode contraceptive mai simple prin cercetare bio-medicală” sună foarte asemănător cu vechiul slogan al companiei DuPont: „Lucruri mai bune pentru a trăi mai bine prin chimie”. Mai târziu, DuPont a renunțat la cuvintele „prin chimie”, fiindcă se înmulțiseră dovezile privind efectele toxice ale substanțelor chimice; ca urmare, în 1999, compania în plină metamorfoză lansa un nou slogan: „Minunile științei”.

Memorandumul secret al lui Kissinger era legat de agenda agro-industriei care începuse „Revoluția verde” în anii ‘1950 și ‘1960 pentru a controla producția de hrană din țările vizate din America Latină, Asia și Africa. Planul lui Kissinger avea două scopuri: asigurarea de noi piețe pentru grânele SUA și controlul populației, plan ce viza 13 țări „ghinioniste”, printre care se numărau India, Brazilia, Nigeria, Mexic și Indonezia. Exploatarea resurselor lor depindea de instituirea de scheme drastice de reducere a populației pentru a reduce cererea locală.

Planul era monstruos, ca și cel care-l concepuse. El recomanda controlul forțat al populației și alte măsuri pentru a asigura scopurile strategice ale SUA. Kissinger vroia reducerea populației globale cu 500 milioane până în anul 2000 și susținea apoi dublarea ratei anuale a morții de la 10 milioane la 20 milioane. Engdahl numește acest plan „genocid”, potrivit definiției exacte a Convenției ONU pentru prevenirea și pedepsirea crimei genocidului din 1948, care definește această crimă din punct de vedere legal. Potrivit acestui document, **Kissinger este vinovat pentru că a vrut să refuze să ajute cu hrană „popoarele care nu pot sau nu vor controla creșterea populației lor”**. **Cu alte cuvinte, dacă ei nu o vor face, o vom face noi pentru ei. Strategia includea controlul fertilității, numit „planificare familială”, care era legat de folosirea resurselor cheie.** Membrii familiei Rockefeller au susținut planul; Kissinger era „mercenarul” lor și el a fost răsplătit bine pentru eforturile sale, adică nu s-a permis ca el să fie adus înaintea unui tribunal în timp ce este căutat ca un criminal de război și ar putea fi arestat în străinătate.

Pe lângă crimele sale mai cunoscute, să vedem ce a făcut Kissinger sărmanelor brazilience printr-o politică de sterilizare în masă instituită în urma memorandumului său secret. După 14 ani de program, Ministerul Sănătății din Brazilia a descoperit rapoarte șocante care estimează că 44% dintre toate braziliencele cu vârste cuprinse între 14-55 de ani au fost sterilizate permanent. Au fost implicate organizații ca Federația Internațională pentru Planificare Familială și Sănătatea Familială Internațională, în timp ce Agenția de Dezvoltare Internațională a SUA a dirijat programul. Agenția are o istorie lungă și tulburătoare de susținere a imperialismului american, însă pretinde pe site-ul său că întinde „o mână de ajutor acelor oameni din lume care se luptă să ducă o viață mai bună, recuperându-se după un dezastru sau străduindu-se să trăiască într-o țară liberă și democratică”.

Chiar mai tulburător este faptul că 90% din braziliencele de origine africană au fost sterilizate într-o țară care este a doua în lume, după Nigeria, ca populație de origine africană. Personalități marcante au susținut proiectul, însă cea mai influentă a fost familia Rockefeller, John D. III având cea mai mare putere asupra politicii privind populația. În 1969, Nixon l-a numit șef al Comisiei pentru Creșterea Populației și Viitorul American. Activitatea timpurie a comisiei a pus bazele pentru memorandumul lui Kissinger și politica sa de exterminare prin subterfugiu.

Episod apărut în „Catacombele Ortodoxiei”, nr. 58/septembrie-octombrie 2010

PARTEA A VI-A

**O recenzie a cărții *Semințele distrugerii: agenda secretă a manipulării genetice*
sau despre efectele și interesele din spatele alimentelor modificate genetic**

Revoluția verde a pus temelia pentru Revoluția genetică,

permițând câtorva uriași agro-industriali anglo-americani
să câștige controlul mondial al rezervelor de hrană

Frăția morții

Cu mult timp înainte ca Kissinger și asistentul său, Brent Scowcroft, să facă din reducerea populației politica externă oficială a SUA, familia Rockefeller făcea experiențe pe oameni. În anii '1950, în timp ce Nelson Rockefeller exploata mâna de lucru ieftină a portoricanilor din New York și de pe insulă, fratele său John D. III conducea experimente de sterilizare în masă pe femeile portoricane. Pe la mijlocul anilor '1960, Departamentul Sănătății Publice din Puerto Rico estima că o treime sau mai mult din femeile sârmane neavizate, aflate la vârsta la care puteau zămisli, fuseseră sterilizate permanent.

În 1961, într-o prelegere ținută la Organizația pentru Agricultură și Hrană a ONU, John D. III și-a exprimat opiniile: „După părerea mea, creșterea populației (și reducerea ei) este a doua problemă de importanță capitală a vremurilor noastre, după cea a controlului armelor atomice”. Firește, el se referea la reducerea părților nedorite din populație pentru a păstra resursele valoroase pentru cei privilegiați. De asemenea, el era influențat de eugenisti, teoreticienii raselor și malthusienii de la Fundația Rockefeller, care credeau că au dreptul de a decide cine trăiește și cine moare.

Personalități de vază, precum familiile americane de frunte din domeniul afacerilor, susțineau aceste eforturi de reducere a populației. De aceeași parte a baricadei se aflau notabilități britanice, din acea vreme sau dinainte, ca Winston Churchill și John Maynard Keynes. Alan Gregg, șeful Departamentului Medical al Fundației Rockefeller vreme de 34 ani, afirma că „oamenii poluează, așa că eliminați poluarea prin eliminarea oamenilor (indezirabili)”. El compara cartierele sărace ale orașului cu tumorile canceroase și le numea „jignitoare pentru decență și frumusețe”. Mai bine să fie înlăturate și să fie astfel curățat peisajul.

Această politică a Fundației Rockefeller este „cheia către înțelegerea eforturilor sale de mai târziu în ce privește revoluția în biotehnologie și genetica plantelor”. Misiunea fundației a fost de la început aceea de a „înlătura gloata sau a reduce sistematic populațiile ‘raselor inferioare’”. Problema rasiștilor este aceea că prea mulți dintr-o rasă inferioară fac necazuri atunci când cer mai mult din ceea ce privilegiații vor pentru ei înșiși. Soluția: înlăturați-i, folosind orice metodă, de la controlul nașterilor și sterilizare până la înfometare și războaie de exterminare.

John D. III Rockefeller ținea pasul cu această gândire. El a fost hrănit cu pseudo-știința malthusiană și a îmbrățișat această doctrină. În 1931, el s-a alăturat fundației familiei, unde a fost influențat de eugenisti precum Raymond Fosdick și Frederick Osborn, ambii membri fondatori ai Societății Americane de Eugenie. În 1952, el a folosit propriile fonduri pentru a înființa Consiliul Populației, cu sediul la New York, prin care a promovat studii rasiste publice despre pericolele suprapopulării. În următorii 25 ani, Consiliul va cheltui 173 milioane dolari pentru reducerea populației globale și va deveni cea mai influentă organizație mondială propagatoare a acestor idei rasiste. Cu toate acestea, Consiliul a evitat termenul „eugenie”, din cauza asocierii sale cu nazismul, și a utilizat în schimb expresii precum „controlul nașterilor”, „planificare familială” și „alegere liberă”; dar era totuna.

Înainte de cel de-al doilea război mondial, Frederick Osborn, asociatul lui Rockefeller și membru în conducerea fundației, a susținut cu entuziasm experimentele de eugenie ale naziștilor, care au condus la exterminări în masă ce au fost mai târziu denigrate. Pe atunci, el credea că eugenia era „cel mai

important experiment care a fost făcut vreodată” și a scris ulterior o carte, *Viitorul eredității umane* (1968), cu „eugenia” în subtitlu. El afirma că femeile ar putea fi convinse să-și reducă numărul de nașteri în mod voluntar și a început să înlocuiască termenul „genetică” cu cel de „eugenie”, astăzi în dizgrație.

În timpul Războiului Rece, reducerea populației a atras noi susținători precum elita Americii corporatiste. Ei sprijineau inițiative particulare de reducere a populației, de genul Federației Internaționale de Planificare Familială a lui Margaret Sanger. De asemenea, mass-media însemnată a răspândit ideea că „suprapopularea din țările în curs de dezvoltare conduce la foame și la mai multă sărăcie care devine, la rândul ei, teren fertil de înmulțire” pentru comunismul internațional. **Industria agricolă americană se va implica mai târziu printr-o politică de control mondial al hranei. Mâncarea este putere. Când este folosită pentru înlăturarea populației, este o armă de distrugere în masă.**

Să analizăm situația actuală în care Organizația pentru Agricultură și Hrană a ONU anunță prețuri mult mai mari la hrană, ca și lipsuri grave, și avertizează că această situație este extremă, fără precedent și amenință miliarde de oameni cu foametea. În condițiile în care prețurile cresc, statele în curs de dezvoltare sunt nevoite să plătească mai mult pentru mâncarea importată și să nu-și permită să cumpere suficientă.

Organizația oferă diferite explicații pentru această situație, inclusiv cererea crescândă, costuri mai mari pentru combustibil și transport, utilizarea porumbului pentru producția de etanol – luându-se o treime din recoltă, o cantitate mai mare decât cea exportată ca hrană ... – și vremea extrem de proastă, în timp ce nu ia în seamă implicațiile de mai sus: puterea industriei agricole de a manipula rezerva pentru profituri mai mari și „triarea turmei” în țările vizate din lumea a treia. Națiunile afectate sunt sărace și Organizația enumeră 20 în Africa, 9 în Asia, 6 în America Latină și 2 în Europa de Răsărit, care reprezintă în total 850 milioane de oameni în pericol, care suferă în prezent de foamete cronică și sărăcia asociată cu aceasta. Ei depind de importuri, iar dieta lor se bazează în mare parte pe tipurile de produse controlate de industria agricolă: grâu, porumb, orez și soia. Dacă prețurile rămân mari și lipsurile persistă, milioane de oameni vor muri, poate conform planului.

Subterfugiul „hranei pentru pace”

La sfârșitul anilor ‘1930, elitele americane au început să plănuiască un secol american în lumea de după război – *opax americana* care să ia locul Imperiului Britanic care apunea. Grupul de studii de război și pace al Consiliului pentru Relații Externe din New York a condus acțiunea, finanțat de Fundația Rockefeller. Lumea de afaceri americană a imaginat o „zonă mare” pentru a cuprinde cea mai mare parte a globului din afara blocului comunist. Pentru a o exploata, ea și-a ascuns planurile imperialiste sub un „veșmânt liberal și binevoitor”, auto-definindu-se „susținătoare dezinteresată a libertății popoarelor coloniale și inamică a imperialismului”. De asemenea, ea va „apăra pacea lumii prin controlul multinațional”. Sună familiar ?

Precum astăzi, era doar un subterfugiu pentru scopurile sale reale care erau urmărite sub stindardul ONU, prin Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială și Acordul General pentru Tarife și Comerț. Acestea fuseseră înființate cu un singur scop: acela de a integra lumea în curs de dezvoltare în Nordul Global dominat de SUA, pentru ca bogăția sa să poată fi transferată către interesele de afaceri, în cea mai mare parte în SUA. Familia Rockefeller s-a aflat din nou la cârmă.

În timp ce John D. III urzea scheme de depopulare și puritate rasială, Nelson lucra „de cealaltă parte a baricadei, ca un om de afaceri internațional care privește spre viitor”. Pledând pentru o mai mare eficiență și producție în țările vizate, el pune la cale de fapt deschiderea piețelor lumii pentru importurile nerestricționate de grâne din SUA. Aceasta a devenit „Revoluția verde”. Nelson s-a concentrat asupra Americii Latine. În timpul celui de-al doilea război mondial, el a coordonat spionajul și operațiunile acoperite ale SUA din această zonă, punând astfel bazele pentru interesele de după război ale familiei.

Ca urmare, începând din anii '1930, Nelson Rockefeller a avut interese semnificative în America Latină, mai ales în domeniile petrolului și al tranzacțiilor bancare. La începutul anilor '1940, el a căutat noi oportunități și, împreună cu fratele său Laurance, a cumpărat terenuri agricole extrem de întinse, ieftine, de calitate, pentru ca familia să poată intra în domeniul agriculturii: Rockefeller-ii vroiau monopoluri mondiale și planul lor era să procedeze în agricultură așa cum procedase patriarhul familiei în domeniul petrolului, pe lângă utilizarea tehnologiilor alimentare și agricole ca arme în Războiul Rece.

Actul de Asistență și Dezvoltare a Comerțului Agricol din 1954, cunoscut ca PL 480 sau „Hrană pentru pace”, a stabilit că surplusul de hrană este un instrument al politicii externe americane. Toți secretarii de stat americani de după cel de-al doilea război mondial, din 1952 până în 1979, au avut legături cu familia Rockefeller prin fundația sa, și anume John Foster Dulles, Dean Rusk, Henry Kissinger și Cyrus Vance.

America Latină era începutul unei revoluții a producției de hrană, care ținea să controleze „necesitățile fundamentale ale majorității populației lumii”. Cu industria agricolă din anii '1990, era „partenerul perfect pentru introducerea culturilor de plante modificate genetic”. Această alianță pretindea că este „eficiență de piață liberă, modernizare și hrănire a unei lumi subnutrite”. În realitate, nu era nimic de genul acesta, ci camufla în mod ingenios „cea mai îndrăznească lovitură dată sorții unor națiuni întregi, încercată vreodată”.

Agro-industria devine globală

„Revoluția verde” a început în Mexic și s-a răspândit în toată America Latină în anii '1950 și '1960”. A fost introdusă apoi în Asia, mai ales în India. Era o perioadă în care americanii pretindeau că scopul lor era de a ajuta lumea prin eficiența pieței libere. S-a dat practic gigantilor chimici și comercianților majori de grâne din SUA noi piețe pentru produsele lor. Agro-industria devenea globală și interesele Rockefeller-ilor erau în avangardă ajutând globalizarea industriei să capete formă.

În anii '1960, președintele american Lyndon Johnson a folosit, de asemenea, mâncarea ca armă. El a vrut ca națiunile beneficiare să fie de acord ca cerințele Rockefeller – controlul populației și deschiderea piețelor lor pentru industria SUA – să facă parte din înțelegere. Acest lucru implica de asemenea instruirea oamenilor de știință și agronomilor din lumea în curs de dezvoltare în cele mai noi concepte de producție ca ei să le poată aplica în țările lor. **Această „rețea construită cu grijă s-a dovedit ulterior crucială” pentru strategia de a „răspândi folosirea de culturi modificate genetic în toată lumea”.**

Tacticile „Revoluției verzi” au fost dureroase și au pricinuit pierderi devastatoare țăranilor fermieri, distrugându-le mijloacele de trai și silindu-i să intre în mahalale. Acești oameni disperați să supraviețuiască au oferit forță de muncă ieftină, exploatabilă.

„Revoluția” a vătămat și solul. În timp, practicile monoculturale înlocuiesc diversitatea, distrug fertilitatea solului și conduc la scăderea producției. De asemenea, utilizarea fără discernământ a pesticidelor poate cauza în cele din urmă probleme grave de sănătate. Unii susțin că „Revoluția verde” este o „revoluție chimică” pe care statele în curs de dezvoltare nu și-ar putea-o permite. Această revoluție a început procesul de înrobire prin împrumuturi de la Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială și bănci particulare. Marii proprietari de pământuri își puteau permite să apeleze la ultimele, pe când micii fermieri nu; drept consecință, adesea au dat faliment. Bineînțeles, acesta era scopul.

„Revoluția verde” se baza pe „răspândirea de noi semințe hibride pe piețele de dezvoltare”, semințe cărora în mod caracteristic le lipsește capacitatea reproductivă. Având recolte reduse, fermierii erau nevoiți să cumpere semințe în fiecare an de la marii producători multinaționali care controlau liniile de semințe originale. O mână de companii uriașe dețineau patente pentru ele și le foloseau pentru a pune baza pentru revoluția organismelor modificate genetic de mai târziu. Curând, planul lor a devenit evident: culturile tradiționale trebuia să cedeze locul varietăților cu producție mare de grâu, porumb și orez hibrid, cu introduceri majore de substanțe chimice.

Inițial, ratele de creștere au fost impresionante, dar nu au ținut multă vreme. În țări precum India, producția agricolă a scăzut și a intrat în declin. Ei erau cei care pierdeau pentru ca uriașii agro-industriali să poată exploata noile piețe mari pentru substanțele lor chimice, utilajele lor și alte produse.

Doi profesori de la Școala de Economie Harvard au fost implicați de la început: John Davis și Ray Goldberg. Ei au făcut echipă cu economistul rus Vasili Leontiev, au primit finanțare de la Fundațiile Rockefeller și Ford și au inițiat o revoluție de 4 decenii pentru a domina industria alimentară. Aceasta se baza pe „integrarea verticală”, de genul celei pe care Congresul SUA a interzis-o după ce trusturile gigantice precum Standard Oil au folosit-o pentru a monopoliza sectoare întregi din industriile cheie și a zdrobi concurența.

Această integrare verticală a fost reînviată în timpul președintelui Jimmy Carter și deghizată ca „de-reglementare”, pentru a demola „decenii de legi de sănătate, siguranță alimentară și protecția consumatorului elaborate cu grijă”. Aceste legi sucombă acum sub acest nou val de integrare verticală favorabilă industriei. Propaganda a pretins că guvernul era problema, fiindcă a pătruns prea mult în viețile noastre și trebuia să se retragă pentru o „libertate” personală mai mare.

De la începutul anilor '1970, producătorii agro-industriali controlau rezervele de hrană ale SUA, însă curând ei vor deveni globali la o scală fără precedent. Scopul: a face „profiteri incredibile” prin „restructurarea modului în care americanii cultivau mâncarea pentru a se hrăni pe ei înșiși și lumea”. Ronald Reagan a continuat politica lui Carter și i-a lăsat pe primii 4-5 jucători de monopol din frunte să controleze totul, ceea ce a condus la o „concentrare și transformare nemaivăzută a agriculturii americane”. Familiile de fermieri independenți au fost izgonite de pe terenurile lor prin vânzări forțate și falimentări pentru ca giganții agro-industriali „mai eficienți” să poată lua inițiativa cu „ferme fabrică”. Producătorii mici care au rămas au devenit sclavi virtuali ca „fermieri cu contract”.

William Engdahl explică procesul treptat de „fuziuni în masă și consolidare ... a producției de mâncare americană ... în concentrări globale corporatiste gigantice” cu nume familiare: Cargill, Archer Daniels Midland, Smithfield Foods și ConAgra. În schimb, sute de mii de fermieri mici au fost înfrânți; numărul lor a scăzut cu 300.000 din 1979 până în 1998. A fost și mai rău pentru fermele de porci, cu o scădere de la 600.000 la 157.000 în aceeași perioadă, astfel ca 3% din producători să poată controla 50% din piață. Costurile sociale au fost cutremurătoare (și continuă să fie), deoarece „comunități rurale întregi s-au prăbușit și orașele rurale au devenit orașe fantomă”.

Să evaluăm consecințele. În 2004: cele mai mari 4 firme procesatoare de carne de vită – Tyson, Cargill, Swift și National Beef Packing – controlau 84% din sacrificările de juncani și vițele; 4 uriași – Smithfield Foods, Tyson, Swift și Hormel Foods – controlau 64% din producția de carne de porc; 3 companii – Cargill, ADM și Bunge – controlau 71% din prelucrarea boabelor de soia; 3 uriași controlau 63% din măcinarea făinei; 5 companii controlau 90% din comerțul global cu grâne; alte 4 companii – Kellogg, General Mills, Kraft Foods și Quaker Oats – controlau 89% din piața de cereale pentru micul dejun; achiziționând Continental Grain în 1998, compania Cargill controla 40% din capacitatea națională de depozitare a grânelor; 4 producători giganți de semințe/produse agrochimice – Monsanto, Novartis, Dow Chemical și DuPont – controlau peste 75% din vânzările de semințe de porumb și 60% din vânzările pentru soia, în timp ce aveau de asemenea cea mai mare parte din piața agrochimică; 6 companii controlau 75% din piața globală de pesticide; Monsanto și DuPont controlau 60% din piața americană de semințe de porumb și soia – semințe modificate genetic patentate. În plus, 10 mari vânzători de alimente cu amănuntul controlau 649 miliarde dolari în vânzările globale în 2002, și primii 30 de vânzători de alimente cu amănuntul reprezentau o treime din vânzările mondiale de băcănie.

Fuziunea dintre monopolul farmaceutic (Big Pharma) și cel alimentar (Big Food)

În zorii unui nou secol, fermele de familie au fost decimate de puterile agro-industriale, care formaseră cea de-a doua industrie ca profit după industria farmaceutică, cu vânzări anuale interne care depășeau 400 miliarde dolari. Următorul scop era fuziunea dintre monopolul farmaceutic (Big Pharma) și giganții producători de hrană. Universitatea de Apărare Națională a Pentagonului a luat notă într-un articol publicat în 2003: „Industria agricolă este acum pentru SUA ceea ce este petrolul pentru Orientul Mijlociu”. Este considerată o „armă strategică din arsenalul singurei super-puteri a lumii”, însă cu un preț uriaș pentru consumatorii de pretutindeni.

Industria agricolă era într-o perioadă de înflorire, guvernul SUA o susținea cu zeci de miliarde dolari în subvenții anuale. Legea fermei din 1996 a suspendat puterea ministrului agriculturii de a echilibra rezerva cu cererea, permițând de acum încolo producția nelimitată. Giganții producători de hrană au profitat pentru a controla forțele pieței. Ei au zdrobit fermele de familie producând în exces și forțând scăderea prețurilor. De asemenea, când micii fermieri au eșuat, ei au făcut presiuni asupra prețurilor terenurilor și au creat ocazii favorabile pentru achiziționarea de terenuri la prețuri scăzute pentru o mai mare concentrare și dominație.

A urmat integrarea Revoluției genetice în industria agricolă, precum prevăzuse Ray Goldberg. Urmau să fie create sectoare întregi din manipularea genetică, inclusiv medicamente modificate genetic din plante modificate genetic într-un nou „sistem agro-farmaceutic”. Goldberg a prezis o „revoluție genetică printr-o convergență industrială a domeniilor hranei, sănătății, medicinei, fibrelor și energiei” într-o piață complet nereglementată. Ceea ce nu se menționa era coșmarul amenințător pentru consumator, ascuns privirilor.

Mâncarea este putere

Catalizatorul Revoluției genetice l-a constituit finanțarea Fundației Rockefeller, care avea scopul de a afla dacă plantele modificate genetic erau fezabile comercial și, dacă erau, să le răspândească pretutindeni. **Aceasta era „noua eugenie”**, afirmă Engdahl, și apogeul cercetărilor anterioare din anii ‘1930. **Se baza pe ideea că problemele umane pot fi „rezolvate prin manipulări genetice și chimice ...**

ca mijloace ultime de control social și manipulare socială”. Oamenii de știință ai fundației căutau metode de a face aceasta prin reducerea complexităților infinite ale vieții la „modele simple, deterministe, predictive” potrivit schemei lor diabolice – cartografierea structurilor genetice pentru a „corecta problemele sociale și morale, inclusiv crima, sărăcia, foametea și instabilitatea politică”. Odată cu dezvoltarea tehnicilor esențiale de manipulare genetică în 1973, ei au pornit pe drumul lor.

Aceste tehnici se bazează pe ceea ce se numește ADN recombinant și funcționează prin introducerea pe cale genetică de ADN străin la plante și animale pentru a crea organisme modificate genetic (OMG), însă nu fără riscuri. Biologul de frunte de la Institutul Științei în Societate din Londra, dr. Mae-Wan Ho afirmă că există pericole deoarece procesul este imprecis: „Este incontrollabil și nedemn de încredere și sfârșește în mod tipic cu vătămarea și dezorganizarea genomului gazdă cu consecințe complet neprevăzute” care ar putea genera apariția unui organism nemaivăzut, letal și fără remediu. Cercetarea a continuat oricum, în mijlocul minciunilor că riscurile erau minime și un viitor promițător se așternea înaintea. Tot ceea ce a contat au fost profiturile potențiale uriașe și câștigul geopolitic, deci să lăsăm vremurile să curgă orice s-ar întâmpla.

Unul dintre proiecte a fost cartografierea genomului orezului. A fost lansat un efort de 17 ani pentru a răspândi orezul modificat genetic în lume, finanțat de Fundația Rockefeller. S-au cheltuit milioane de dolari pentru funcționarea a 46 de laboratoare științifice în întreaga lume, s-a investit în instruirea a sute de absolvenți și s-a dezvoltat o „frăție de elită” alcătuită din cercetători științifici de frunte de la institutele de cercetare susținute de fundație. **Era un plan diabolic care țintea sus: să controleze hrana principală pentru 2,4 miliarde de oameni și, între timp, să distrugă diversitatea biologică a peste 140.000 de varietăți dezvoltate care pot rezista la secete și dăunători și pot crește în orice climat imaginabil.**

Asia a fost ținta principală și, în acest context, Engdahl relatează istoria sinistă a Institutului Internațional pentru Cercetarea Orezului, cu sediul în Filipine și finanțat de fundație. Acest institut avea o bancă de gene cu „fiecare varietate importantă de orez cunoscută” care cuprindea o cincime din toate varietățile. Institutul a lăsat giganții din industria agricolă să utilizeze semințele în mod ilegal pentru modificarea genetică patentată, exclusivă, astfel încât să le poată introduce pe piețe și să le domine cerând fermierilor să aibă licență și forțându-i să plătească anual taxe de redevență.

În 2000 a fost ‘inventat’ „orezul auriu” care era îmbogățit cu vitamina A. A fost lansat pe piață cu afirmația frauduloasă că un castron de orez auriu consumat zilnic ar putea preveni orbirea și alte boli cauzate de deficiențe în vitamina A. Era o înșelătorie, deoarece alte produse sunt surse mult mai bune pentru acest element nutritiv, iar pentru a primi necesarul de vitamina A trebuie să mâncăm zilnic 9 kg orez !

Cu toate acestea, susținătorii Revoluției genetice erau pregătiți pentru următoarea mișcare: „consolidarea controlului global asupra rezervelor de hrană ale omenirii”, având un nou instrument pentru a o face: Organizația Mondială a Comerțului. Giganții corporatiști au formulat regulile ei pentru a se favoriza pe ei înșiși cu prețul înlăturării națiunilor în curs de dezvoltare.

Episod apărut în „Catacombele Ortodoxiei”, nr. 62/martie-aprilie 2011

PARTEA A VII-A

O recenzie a cărții *Semințele distrugerii: agenda secretă a manipulării genetice* sau despre efectele și interesele din spatele alimentelor modificate genetic

Revoluția verde a pus temelia pentru Revoluția genetică,
permițând câtorva uriași agro-industriali anglo-americani
să câștige controlul mondial al rezervelor de hrană

Dând frâu liber semințelor modificate genetic: începutul unei revoluții în producția mondială de hrană

La sfârșitul anilor '80, o rețea globală de specialiști în biologie moleculară instruiți în domeniul ingineriei genetice erau gata de a porni „cea de-a doua Revoluție Verde”. Argentina a fost primul laborator de testare, prima națiune „cobai” într-un experiment nesăbuit cu noi alimente netestate și potențial primejdioase.

În iulie 1989, când Carlos Menem a devenit președinte, Argentina a fost o țintă ușoară. Menem era extrem de deschis față de Washington și chiar i-a lăsat pe prietenii din New York și Washington ai lui David Rockefeller să-i alcătuiască programul economic: privatizări, de-reglementări, piețe locale deschise pentru importuri, și reduceri la serviciile sociale deja reduse.

În 1991, Argentina era deja „un laborator experimental secret pentru dezvoltarea culturilor modificate genetic”. În realitate, agricultura țării a fost încredințată companiilor Monsanto, Dow, DuPont și altor giganți din domeniul ingineriei genetice pentru exploatarea profiturilor. Lucrurile nu vor mai sta niciodată ca înainte. La jumătatea anilor '90, Menem „revoluționa agricultura productivă tradițională a Argentinei” transformând-o într-una bazată pe monocultură pentru exportul mondial.

Între 1996-2004, culturile de plante modificate genetic din lume s-au extins la 167 milioane de acri, o creștere de 40 ori folosind 25% din totalul pământului arabil din lume. Două treimi din această suprafață uluitoare (106 milioane de acri) se afla în SUA. În 2004, Argentina se afla pe locul 2 cu 34 milioane de acri, în timp ce producția se extindea în Brazilia, China, Canada, Africa de Sud, Indonezia, India, Filipine, Columbia, Honduras, Spania și Europa de Est (Polonia, **România** și Bulgaria). Revoluția era pe val; acum pare de neoprit.

În 1995, Monsanto a introdus soia Roundup Ready, cu gena sa specială inserată de la bacterie care permite plantei să supraviețuiască când este stropită cu ierbicidul glifosat, Roundup. După ce semințele de soia Roundup Ready au primit aprobarea Administrației pentru Alimente și Medicamente (FDA) a SUA în 1996, în Argentina „un sistem de agricultură națională bazată pe ferma de familie odinioară productiv a fost transformat într-un sistem de stat neo-feudal dominat de o mână de proprietari puternici, bogați”. Menem a permis practic ca, în mai puțin de un deceniu, monocultura de soia controlată corporatist să ia locul culturilor naționale de porumb, grâu și creșterii vitelor.

Ca urmare a acestei trădări de proporții, la sfârșitul anului 2007, acțiunile Monsanto atingeau o valoare fără egal. În schimb, culturile tradiționale ale Argentinei au dispărut și vitele au fost înghesuite în spații de hrănire strâmte, după modelul din SUA. Deceniile anterioare de diversitate și rotație a culturilor păstrau calitatea solului țării, însă acest lucru s-a schimbat după ce a fost introdusă monocultura de soia cu dependența sa puternică de îngrășăminte chimice. Specialiștii susțin că dacă aceste practici continuă, în jumătate de secol vor distruge solul.

Criza economică din Argentina de la sfârșitul anilor '1990-începutul anilor '2000 a făcut disponibile terenuri vaste, suplimentare, deoarece fermierii falșiți au fost nevoiți să-și vândă proprietățile la prețuri de nimic. Prădătorii corporatiști au profitat din plin. Monocultura de soia modificată genetic s-a extins, în vreme ce fermele de lactate ale țării au fost reduse la jumătate și „sute de mii de oameni au fost siliți să părăsească pământul” către sărăcie.

Monsanto era pe val și utiliza diferite scheme de exploatare. În 1999, compania a obținut ca Menem să-i permită să încaseze „redevențe extinse”, cu toate că legea argentiniană interzicea practica. Contrabanda cu semințe de soia Roundup Ready în Brazilia, Paraguay, Bolivia și Uruguay continua de asemenea *în mod secret*. Monsanto a făcut apoi presiuni asupra guvernului argentinian pentru a-i recunoaște „brevetul tehnologic”; în cele din urmă, Ministerul Agriculturii a silit fermierii să plătească o taxă de aproape 1% din vânzările de soia modificată genetic care merge către companiile care furnizează semințe modificate genetic.

În 2004, aproape jumătate din terenul agricol al țării era folosit pentru producția de soia modificată genetic și peste 90% din aceasta era soiul Roundup Ready deținut de Monsanto. În 2005, guvernul Braziliei a cedat și a legalizat semințele modificate genetic. În 2006, SUA, Argentina și Brazilia reprezentau peste 81% din producția mondială de soia modificată genetic.

În acest răstimp, Argentina a experimentat mai multe consecințe care amenință să se răspândească. Monocultura sa de soia a afectat enorm regiunile rurale și mari întinderi de păduri au fost distruse. Fermierii tradiționali aflați în vecinătatea plantațiilor de soia au fost afectați serios de stropirea aeriană cu Roundup. Culturile lor au fost distruse, pentru că așa este conceput acest ierbicid să acționeze: el distruge toate plantele care nu au gena de rezistență. De asemenea, ei au afirmat că le-au murit găinile, iar caii au fost vătămați grav de stropirea aeriană. Și oamenii au avut de suferit, manifestând simptome violente de greață, diaree și vomă, ca și leziuni ale pielii. Alte relatări susțin consecințe suplimentare: animale născute cu deformări grave ale organelor, banane și cartofi dulci deformați și lacuri pline cu pești morți. Familiile din mediul rural spun că și copiii lor au „umflături grotești pe trup” de la stropirea aeriană.

În ce privește recoltele mai mari promise de soia modificată genetic, rezultatele au arătat că producția a scăzut cu 5-15% comparativ cu soia tradițională, plus faptul că au apărut „noi buruieni rele” pentru a căror stârpire este nevoie de triplarea cantității de ierbicid ...

Și a fost mai rău de atât. Argentina a fost primul laborator de testare „într-un plan global pregătit de decenii și absolut șocant și teribil ca scop”.

Irak primește semințele americane ale democrației

Democrația pentru Irak a însemnat distrugerea „leagănului civilizației” pentru a face loc capitalismului de piață liberă fără restricții. În 2003, Irakul a fost cucerit pentru petrolul său, dar și pentru a transforma țara într-un paradis uriaș de liber schimb. Planul era diabolic, elaborat și hâd: război fulger „șoc și teroare”, operațiuni psihologice complexe, teama folosită ca armă, ocupație represivă, detenție și tortură în masă și cea mai rapidă și cuprinzătoare reconstrucție a unei țări din istorie.

Parte a acestui plan a fost ca giganții agro-industriali să aibă libertate de acțiune și să transforme radical sistemul de producție a hranei în Irak într-un model pentru semințe și plante modificate genetic. Această stare de lucruri a dobândit legalitate prin câteva din cele 100 de „Legi Bremer”

introduse rapid, iar irakienii nu au avut nici un cuvânt de spus în privința lor, ca și cum țara ar fi fost guvernată acum de Washington. Legile Bremer au impus cea mai dură „terapie de șoc” folosită vreodată, după modelul Școlii din Chicago, de genul celei care a devastat diverse țări ale lumii, de când a fost introdusă în 1973 în Chile de Augusto Pinochet.

În ce privește industria agricolă, ordinul Bremer 81 din 26 aprilie 2004 a dat deținătorilor de patente de soiuri de plante drepturi absolute cu privire la folosirea de către fermieri a semințelor lor vreme de 20 ani. Aceste semințe sunt modificate genetic și sunt deținute de companii transnaționale. Pentru utilizarea lor, fermierii irakieni plăteau o „taxă de tehnologie” și o taxă de licență anuală; în plus, întrebuințarea unor semințe asemănătoare soiurilor patentate protejate, putea duce la amenzi serioase și înțemnițare.

Engdahl rezumă astfel vătămarea produsă agriculturii irakiene: „Trasformarea forțată a producției de hrană a Irakului în culturi de organisme modificate genetic patentate este unul dintre cele mai limpezi exemple despre modul în care Monsanto și alți giganți ai organismelor modificate genetic impun aceste culturi unei populații nedoritoare sau neștiutoare”. Ei contaminatează planeta cu ele, câte o țară o dată, și este zadarnic a încerca să repari vătămarea pe care o cauzează.

Plantând „Grădina deliciilor pământești”

Pe 1 ianuarie 1995, a fost înființată oficial Organizația Mondială a Comerțului (WTO), cu puteri de a impune statelor membre legile sale scrise de corporații. Agro-industria SUA era deja dominantă, dar avea acum un nou organism, neales, supranațional pentru a-i promova agenda particulară la nivel mondial. WTO este un „polițai” al comerțului liber mondial, iar regulile sale au fost scrise pentru a-i împovăra financiar cumplit pe cei care le încalcă. Pe scurt, acestea interzic: 1) toate programele guvernamentale pentru ferme și susținerea prețurilor în lume (însă închid ochii la subvențiile masive ale SUA); 2) impunerea de controale ale importurilor de către țări, pentru a-și apăra propria producție agricolă; 3) controalele agricole la export, chiar în vreme de foamete, pentru ca gigantul Cargill să poată domina exportul cu grâne la nivel mondial; și 4) restricționarea comerțului prin legi de siguranță alimentară numite „bariere ale comerțului”; această cerere deschide piețele lumii pentru importurile fără restricții de alimente modificate genetic, fără nici o obligație de a dovedi siguranța lor.

Statele din așa-numitul Grup al celor Patru – SUA, Canada, Japonia și Uniunea Europeană – au preluat conducerea. Întâlnindu-se în secret, ele au stabilit politica pentru toți cei 134 membri ai WTO, politică care pentru agricultură a fost alcătuită de giganții agro-industriali din SUA, inclusiv Cargill, Monsanto, ADM și DuPont, împreună cu giganții Uniunii Europene Nestle și Unilever. Politica lor plănuia să elimine legile și prevederile naționale în favoarea piețelor libere nerestricționate care favorizau țările din Nordul Global.

Prin patente, giganții organismelor modificate genetic controlează principalele semințe și au nevoie de mecanismele WTO pentru a le impune unei lumi sceptice. Acest lucru se face prin Acordul pentru Agricultură al WTO, împreună cu Acordul pentru Aspecte ale Drepturilor de Proprietate Intelectuală legate de Comerț (TRIPS). Până la apariția agro-industriei, producția și piețele alimentare erau locale. Această stare de lucruri s-a schimbat acum, uriașii agro-industriali controlând fenomenul și fiind capabili să stabilească prețurile prin manipularea rezervelor. Regulile Acordului pentru Agricultură au fost alcătuite tocmai pentru a se ajunge aici, ca și pentru a consolida cea mai mare prioritate a agro-industriei: „o piață globală liberă și integrată pentru produsele sale”. Sunt incluse aici produsele modificate genetic, despre care administrația Bush senior a afirmat că sunt „substanțial echivalente” cu semințele și recoltele obișnuite și nu necesită nici o reglementare a guvernului. **Această dispoziție este**

introdusă în regulile WTO din Acordul Sanitar și Fitosanitar, în care se afirmă că legile naționale care interzic produsele modificate genetic sunt „practici de comerț incorecte”, chiar atunci când ele pun în pericol sănătatea umană.

Alte reglementări WTO, din Acordul pentru Bariere Tehnice la Comerț, interzic etichetarea organismelor modificate genetic. Ca o consecință, consumatorii nu știu ce mănâncă și nu pot evita aceste alimente potențial riscante. Protocolul de Biosiguranță din 1996 a fost conceput pentru a rezolva această problemă și ar trebui să fie valabil pentru acest scop. Însă, lobby-ul agro-industrial a sabotat actul, insistând ca măsurile de biosiguranță să fie subordonate regulilor de comerț ale WTO ...

Astfel, cu sprijin deplin de la Washington și WTO, companiile importante de biotehnologie patentează toate plantele imaginabile în forma modificată genetic. Potrivit afirmațiilor președintelui companiei Monsanto, uriașii agro-industriali intenționează să realizeze o fuziune globală a „trei dintre cele mai mari industrii din lume – agricolă, alimentară și farmaceutică – care lucrează separat astăzi, dar schimbările ... vor conduce la integrarea lor”. Este cunoscut faptul că cei trei giganți americani în domeniul organismelor modificate genetic – Monsanto, DuPont și Dow AgroSciences – au o relație lungă și sordidă cu Pentagonul, furnizându-i substanțe chimice de distrugere în masă, precum agentul Orange, napalm și altele. Acum, aceste companii vor să li se încredințeze cele mai importante lucruri pe care le ingerăm – alimentele și medicamentele noastre.

Ele își promovează agenda cu asiduitate, ceea ce se reflectă în faptul că din 1996 încoace, vreme de 9 ani consecutivi, producția de plante modificate genetic a avut creșteri cu două cifre. Indiscutabil, SUA este liderul mondial, „cu promovare guvernamentală agresivă, absența etichetării și dominația producției fermelor americane”. Aici, „recoltele modificate genetic au preluat în fond lanțul alimentar american”. În plus, de când hrana animalelor este alcătuită în principal din aceste recolte, „întreaga producție de carne a națiunii și exporturile s-au hrănit cu nutreț modificat genetic”.

Lucrurile stau și mai rău. Vântul și aerul răspândesc semințele modificate genetic în câmpurile învecinate, inclusiv în cele organice care sunt acum contaminate într-un anumit grad. William Engdahl afirmă: „După doar 6 ani, un procent estimativ de 67% din întreaga suprafață agricolă a SUA a fost contaminat în mod iremediabil cu semințe modificate genetic. Geniul a fost scos din sticlă”. Nimic din ceea ce este cunoscut științei nu poate contracara această situație ...

Să analizăm în continuare modul în care giganții organismelor modificate genetic câștigă părți din piață cu sprijinul guvernului și WTO, ajutați de impunerea de acorduri stricte privind tehnologia și licența. Acestea silesc fermierii să plătească taxe anuale și îi prind în capcana „unei noi forme de robie”. Ei trebuie să cumpere în fiecare an noi semințe și li se interzice să refolosească semințe din anii anteriori, așa cum se obișnuia înainte de introducerea plantelor modificate genetic. Nerespectarea acordurilor de către fermieri poate conduce la daune legale grave sau chiar detenție și posibila pierdere a pământului lor.

Agențiile guvernamentale complice și schemele abile de comerț fac reclamă organismelor modificate genetic, susținând că acestea dau recolte mai mari și pot rezolva problemele de foamete ale lumii. Însă, realitatea din teren este alta, deoarece totul stă pe „fraudă științifică și minciuni corporatiste”, iar acest lucru este ascuns publicului larg. În ce privește dovezile privind pericolele alimentelor modificate genetic, acestea nu încetează să apară.

Controlul populației: ‘terminatori’, ‘trădători’ și semințe de porumb contraceptive

Giganții organismelor modificate genetic aveau nevoie de o „nouă tehnologie care să le permită să vândă semințe care să nu se înmulțească”. Ca urmare, ei au dezvoltat tehnologii de restricționare a utilizării genetice care produc așa-numitele semințe ‘terminator’. Procesul este patentat și se aplică semințelor tuturor speciilor de plante. Replantate, ele nu vor crește. Aceasta este soluția industriei pentru a controla producția mondială de hrană și pentru a le asigura profituri uriașe. Semințele ‘terminator’ au fost „modificate genetic pentru ‘a se sinucide’ după un sezon de recoltă”, cu ajutorul unei toxine produse de o genă introdusă în materialul lor genetic.

O tehnologie strâns înrudită, de a doua generație, produce așa-numitele semințe ‘trădător’. Tehnologia se bazează pe controlarea fertilității și caracteristicilor genetice ale plantei cu „un promotor de genă care poate fi stimulat”, numit „întrerupător de genă”. Cu alte cuvinte, culturile de organisme modificate genetic care sunt rezistente la dăunători și boli se dezvoltă numai folosind un compus chimic specific pe care îl produc companii precum Monsanto. Fermierii care cumpără ilegal semințe nu vor primi compusul pentru a „porni” gena de rezistență. Tehnologia ‘trădător’ creează astfel o nouă piață captivă pentru giganții organismelor modificate genetic și semințele ‘trădător’ sunt mai ieftin de produs decât semințele ‘terminator’.

Combinat, aceste două tehnologii dau uriașilor agro-industriali puteri fără precedent: „Pentru prima oară în istorie, 3-4 companii multinaționale particulare de semințe ... dictează termenii fermierilor lumii pentru semințele lor”. Având sprijinul deplin al Departamentelor de Stat și al Agriculturii ale SUA – care coordonează acțiuni de reducere a foametei folosind surplusul de bunuri americane modificate genetic – scopul acestor corporații este de a introduce pretutindeni organismele modificate genetic prin silire, mită și alte practici ilegale, dar mai ales în țările în curs de dezvoltare puternic îndatorate. În cazul Poloniei, solul – care era printre cele mai bogate din Europa – este acum distrus de contaminarea genetică.

Ce legătură există între impunerea organismelor modificate genetic pe toate piețele lumii și strategia Fundației Rockefeller de control al populației ? În 2001, această legătură a devenit vizibilă când compania Epicyte a anunțat că a dezvoltat cu succes „cultura modificată genetic finală”: sămânța de porumb contraceptivă. Ea a fost numită o soluție pentru „suprapopularea” lumii, însă informațiile despre ea au dispărut după ce Biolex a achiziționat compania.

Într-un fel sau altul, Fundația Rockefeller urmărește să reducă populația. În acest scop colaborează cu Organizația Mondială a Sănătății a ONU finanțându-i în secret programul de „sănătate reproductivă” prin folosirea unui vaccin pentru tetanos. Combinat cu hormoni natural hCG, este un agent avortiv care împiedică sarcina, însă femeilor cărora li se administrează nu li se spune aceasta.

Nu se spune nimic nici despre scopul Pentagonului de reducere a populației ca o formă sofisticată de „‘război biologic’ pentru a rezolva foametea lumii”.

Panica gripei aviare și puii modificați genetic

În 2005, George W. Bush a făcut opinia publică să creadă în mod fals că o epidemie de gripă așa-numită aviară amenința să devină pandemie dacă nu era tratată. William Engdahl se întreabă: „A fost oare panica de gripă aviară o altă farsă a Pentagonului” cu un scop necunoscut ? Ținând cont de faptul că și în trecut, guvernul american a întreprins o sumedenie de acțiuni care aveau un set de motivații pentru opinia publică și un alt set de rațiuni pentru inițiatorii lor, noua tulpină de gripă „presupus mortală” trebuia să aibă un scop ascuns.

În realitate, ea a slujit promovării intereselor agro-industriei globale și fermelor fabrici aviare. Fermele fabrici sunt medii prielnice pentru răspândirea potențială a bolilor din cauza spațiilor supraaglomerate în care sunt ținute păsările, însă acest lucru nu a fost nicicând menționat ca o amenințare. În schimb, fermele mici de pui, de familie, fără cuști, au fost socotite vinovate, mai ales cele din Asia, când de fapt acest lucru este improbabil.

Cinci giganți multinaționali domină producția și prelucrarea de carne de pui în SUA: Tyson, Gold Kist, Pilgrim's Pride, ConAgra Poultry și Perdue Farms. Ele produc carne de pui în „condiții de sănătate și siguranță mizerabile”. Potrivit Biroului pentru Răspunderea Guvernului, angajații din aceste fabrici de prelucrare au „una dintre cele mai mari rate de vătămare și boală din toate sectoarele industriale”. Ei sunt expuși la „substanțe chimice periculoase, sânge, materii fecale, situație agravată de ventilarea slabă și temperaturile adesea extreme”. În plus, puii sunt foarte înghesuiți și „împiedicați să se miște astfel ca ei să poată crește ... mult mai mari și mai repede ca până acum”. De asemenea, sunt folosiți stimulatori de creștere, care creează probleme de sănătate.

Un număr crescând de experți în animale cred că aceste ferme, și nu cele mici asiatice, sunt sursa reală de boli noi și periculoase, precum gripa aviară. **Această informație este ascunsă de mass-media principală, astfel că publicul este amăgit. Lucrurile stau așa ca giganții multinaționali să poată acapara piața mondială,** iar dacă micile ferme aviare asiatice ar fi închise, ar avea acces la piața asiatică uriașă. Acesta este scopul lor, iar metoda lor este eliminarea competiției cu ajutorul prietenilor plasați în poziții cheie.

Din plan face parte și crearea primei populații animale modificate genetic. Pentru atingerea acestui scop s-ar putea utiliza panica față de o epidemie umană de gripă de origine aviară, sau ceva asemănător.

Armageddon-ul genetic: 'terminatori' și patente pe porci

În 2007, Monsanto a achiziționat compania Delta & Pine Land, preluând odată cu ea tehnologia 'terminator' dezvoltată de această firmă. Monsanto este astăzi cea mai mare companie din lume în materie de legume și fructe, a doua în ce privește culturile agricole, și a treia în industria agro-chimică mondială. Odată cu achiziționarea firmei Delta & Pine Land, ea deține controlul absolut asupra majorității semințelor plantelor agricole. În plus, intră în domeniul modificării genetice și patentării animalelor.

În 2005, Monsanto a depus cerere la Organizația Mondială a Comerțului (WTO) pentru drepturi internaționale de patentare a unei metode de identificare a genelor de porc patentat. Compania dorește de asemenea patente și dreptul de a strânge taxe de licență pentru animalele din fermele particulare. Dacă i s-ar acorda, „orice porc care ar fi produs utilizând această tehnică reproductivă ar intra în dispozițiile acestor patente”. Avocații marilor corporații lucrează cât pot de repede pentru a depune cereri și a obține patente pentru a bloca viața animală ca proprietate intelectuală.

Companii ca Monsanto și Cargill au investit sume uriașe de bani pentru modificarea genetică a animalelor pentru profit. Prin urmare, ele vor patente și drepturi de licență pentru rezultate, chiar dacă ideea în sine de a patenta viața este controversată. În orice caz, o decizie a Curții Supreme a SUA din 1980 în cazul Diamond vs. Chakrabarty le-a deschis o oportunitate, hotărând că „orice sub soare făcut de om” poate fi patentat. Decizia a pavat calea pentru patentarea „șoarecelui de Harvard”, modificat genetic pentru a fi susceptibil la cancer, care a reprezentat un punct de cotitură.

Actualmente, 4 giganți agro-industriali folosesc „furtul, sistemul și o campanie bine susținută de minciuni și distorsionare a informației” pentru a avansa către scopul final al lui Henry Kissinger: controlarea petrolului pentru a controla națiunile, și a mâncării pentru a controla oamenii. Amândouă sunt în curs de desfășurare, știindu-se foarte puțin la nivel public despre cât de avansate sunt lucrurile și cât de nesăbuit este planul: a modifica genetic toate plantele și formele de viață și a controla populația lumii prin eliminarea părților sale „nedorite”.

Episod apărut în „Catacombele Ortodoxiei”, nr. 63/mai-iunie 2011

sursa: Catacombele Ortodoxiei (<http://www.catacombeleortodoxiei.ro/index.php/stiri/133-arhiva-revistei/cuprins/252-stiri-nr-84>).

Filed under: Avertizari, Sanatate | Tagged: Avertizari, Sanatate |

« Cazul lui Alexander Adamescu, în Washington Times. Și noi Românii, avem supereroul nostru. Întâlniți-l pe Superdulap. »

WP Designer.